

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ
ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 25. АПРИЛА 2007. ГОДИНЕ**

Председник већа: Наставак главног претреса у кривичном предмету КП.бр.5/03, пред Посебним одељењем – Окружног суда у Београду. Веће је у истом саставу, председник већа-судија Ната Месаровић, чланови већа-судија Милимир Лукић и Радмила Драгичевић-Дичић. Поступак се води по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужиоца КТ.С. бр. 2/03 од 21. августа 2003. године, која је прецизирана усмено на главном претресу дана 23.03.2007. године и 23.04.2007. године.

Констатује се да је веће у истом саставу.

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић, лично, пуномоћник породице оштећеног др Зорана Ђинђића, адв. Рајко Даниловић и адв. Катарина Костић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адв. Божо Прелевић, нико, уредно обавештен о дану и часу одржавања главног претреса.

Да ли је пуномоћник Катарина Костић хтела нешто да каже? Изволите.

Адв.Катарина Костић: Само сам хтела да кажем да се данас јављам и као замена за адв. Срђу Поповића.

Председник већа: Добро. Констатујем да је на главни претрес приступио окр. Милорад Улемек, за ово сам дужна да дам следеће објашњење. Добили смо јуче пре почетка претреса молбу опт. Милорада Улемека да му се омогући изношење завршне речи и присуство на главном претресу, како би могао да саслуша завршне речи осталих странака и учесника у кривичном поступку. Имајући у виду да је према опт. Улемеку била изречена дисциплинска мера удаљавања до краја главног претреса, с обзиром на јасно изражену вољу да не поштује ово веће због предлога доказних које је изнео он и његов бранилац који нису усвојени на начин који је опште познат свима присутнима у судници и општој јавности која је пратила ово суђење, а имајући у виду поступак који је у току, тежину кривичних дела која су стављена опт. Улемеку на терет и значај овог историјског процеса, веће је опозвало своје раније

донето решење и омогућило опт. Улемеку да у наставку буде присутан на главном претресу, да сачека свој ред када ће дати завршну реч и изнети у усменом излагању. То би било све.

Бранилац окр. Слободан Миливојевић, лично, опт. Звездан Јовановић, са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, опт. Александар Симовић, са браниоцем адв. Миодрагом Рашићем и адв. Желимиром Чабрилом, који су истовремено и браниоци опт. Милоша Симовића, коме се суди у одсуству, браниоци опт. Владимира Милисављевића, адв. Драгољуб Ђорђевић и адв. Александар Поповић, бранилац опт. Нинослава Константиновића, адв. Оливера Ђорђевић, лично, бранилац опт. Сретка Калинића, адв. Александар Ђорђевић, бранилац опт. Милана Јуришића, званог «Јуре», адв. Александар Зарић, опт. Душан Крсмановић, са браниоцем адв. Вељко Делибашићем, опт. Саша Пејаковић и опт. Жељко Тојага, са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем и опт. Бранислав Безаревић, са браниоцем адв. Жељко Грбовићем.

Главни претрес је јаван.

Настављамо изношење завршних речи и своју завршну реч ће изложити бранилац опт. Звездана Јовановића, адв. Ненад Вукасовић.

Не могу вам дати реч. Настављамо главни претрес по програму како је то веће унапред одлучило.

Адв.Ненад Вукасовић: Хвала. Мислио сам да не нешто колега, али у реду. Поштована госпођо председнице, уважено веће. Као што видимо из свих до сада у медијима дато да се ради о процесу века и да је ово завршница нечега са чиме је српско правосуђе до сада није имало апсолутно могућности да се суочи уназад ко зна колико година почев још од убиства краља и краљице. Но, не улазећи у то у оцену да ли је ово суђење века, да или не у ком смислу. У сваком случају ради се о једном веома озбиљном предмету као таквом је одбрана Звездана Јовановића и приступила имајући у виду значај догађаја који се догодио 12.марта. Последица је произашла из тога и током овог дефакто скоро четири године рада на овом предмету покушали смо да многе ствари истерамо на видело. Но, као што је колега Слободан Миливојевић, бранилац Милорада Улемека јуче у својој једној опширној завршној речи детаљно изанализирао, односно све фактички доказе у том смислу моја завршна реч и неће бити као што ми закон и не дозвољава понављање неких ствари. Међутим, осећам за потребу да укажем на неколико, на овом почетку врло важних ствари. Од првог дана ја сам пред овим судом, неовисно од тога како се веће мењало, онако како се мењало, ја ту не

улазим, нити је то ствар мене као браниоца. Но, ја морам да се запитам и да укажем овом већу да је поред вас овде постојао један други суд, на коме ја нисам био присутан и на коме је изречена пресуда 2006. године. У ком саставу је радио тај суд. Које је то веће било, које је тужилаштво тамо заступало, ја то не знам. Никада нисам био позван пред тај суд, само сам се суочио, мада никада ја нисам добио ни писмени отправак пресуде, али сам резултате пронашао и 2006. године на то морам само да вам укажем нећемо се око тога превише задржавати српска породична енциклопедија, на страни 127, а у издању Народне књиге у оквиру Политике, том број 8, на страни 127 апсолутно износи диспозитив пресуде. Када говори на страни 127 о Зорану Ђинђићу јасно и недвомислено каже: Убијен у атентату 2003. године који је на њега извршио припадник Специјалне полицијске јединице. Не треба овде много бити паметан и само додати име Звездана Јовановића. Толико само да знамо да колико јавност и неки кругови су од самога почетка о чему је одбрана и током овог поступка покушавала на одређене начине да укаже овоме већу, а посебно би се то односило на Специјалног тужиоца тада његовог заменика покојног Милана Радовановића, а и касније овде присутног Јована Пријића, да се предупреди тај један притисак на овај суд пред којим ја од првога дана поступавам и износим оно своје предлоге и све оно што сам имао као бранилац и сматрам да треба пред овим већем да кажем. Овде су пуномоћници говорили о одређеним притисцима на суд. За овај увод да не би превише дужио има ли већег притиска на ово веће ваше које данас, сутра или за неки дан по завршетку ових завршних речи треба да донесете одлуку. Одлука је донета 2006. године из већих кругова моћника. Ја себи постављам питање. Да ли су ти моћници јачи и снажнији од овога суда или ће овај суд смоћи снаге једанпут рашчистити са тим групама и групацијама, без обзира из којих политичких структура долазе, како се зову, чија су имена и презимена у питању. То је под 1. Под 2, након анализе оптужнице коју је изнео Специјални тужилац, односно сада у овом случају заменик Специјалног тужиоца и не улазећи немам намеру да реплицирам тужиоцу има времена за то, евентуално кроз жалбу или неке друге видове. Мислим да ово није место сада да вршимо одређене реплике. Након његовог излагања видимо да је овде, а нарочито у излагању пуномоћника породице оштећених ту искључујем једино пуномоћника оштећеног Веруовића ствар попримила једну врсту тзв. политичке кулминације. Овде смо били сведоци обрушавања или како се то тада назвало, прво се ушло са једним овако незнатним делом обрачуна две политичке групације, да би након тога испливао на површину нико други до сам Војислав Коштуница и демократска странка Србије као не у директном, нико није имао храбрости то да каже, али је то провејавало као ментори заштите убица како су овде називани одређених криминалаца са неким одборима за дочек, малте не,

још су само фалиле торте и рођенданске свеће. Ако је већ тако и ако је већ споменут Војислав Коштуница и Демократска странка Србије у том једном негативном контексту чуди ме једно да нико се није запитао или нисмо покушали да дамо одговор, а констатације свих до сада који су у овом предмету говорили да мотиви и позадина 12. марта нису утврђени, па како можемо и да утврдимо позадину 12. марта, ако ни једног тренутка нисмо смогли снаге не одбрана, него управо они који су припремали поступак водили га, не мислим овде на суд, него они који су суду дали податке, морали смо да отворимо још један сегмент, без обзира колико год он болан био за некога, а то је питање самога Зорана Ђинђића. Морали смо да истражујемо и неке ствари, да видимо из угла викимологије, ако већ хоћемо да будемо доследни правници, а колико мени искуство моје бар не vara у сваком предмету крвних деликата истраживали смо евентуално могући допринос жртве извршеног кривичног дела. Због чега ово говорим. Дакле, не да бих се благио на некога ко је погинуо, ко је настрадао, не да бих као што су неки медији преносили како се ја солидарисем са извршеним делом, то су потпуно монструозне конструкције неких чији погледи на живот и свет су потпуно девијантни, а то су они који су извршили одређени притисак кроз јавност покушавајући да изврше притисак на овај суд. Морам да подсетим да 2002. године марта месеца Зоран Ђинђић је у једном интервију на ТВ Јагодина износио управо своје виђење и ставове по питању тзв. организованог криминала. Тада је јавно рекао да је у Србији познато свих 50 шефова мафије у скоро свим градовима. Не могу да се не запитам и то ћу оставити без да доносим ја некакве закључке што би било сигурно протумачено на сасвим један погрешан начин, али од те 2002. године, од марта месеца, дакле непосредно скоро годину дана пре него што се то дешава не видимо ни један помак у раду служби, а као што један колега рече овде како је могуће да 12. марта држава ефикасно путем Сабље разрешава само половично ствар, а дотаћићемо се и те Сабље зашто је она прекинута, тамо где је требала у ствари да да свој највећи допринос. Због чега његови емисари и одређени курири одржавају контакте са људима из тзв. како се овде покушава да прикаже тотално криминогене зоне у шта ја нећу да дајем ни свој суд, ни мишљење. Контакти се не прекидају, зашто, одговориће вероватно неко друго време до кога ћемо морати доћи. Следећа ствар коју морам да напоменем овде, а што је свима нама познато преломни 05. октобар, те да долази до како је то названо октобарске револуције на један српски начин овде и када је смењен један режим који се сматрао аутократским када пада како кажу последњи бастиљон комунизма и сви смо тада били усхићени да улазимо у некакве нове демократске промене, јасно нам је да су иза тога стајало и иностранство. Без помоћи од споља, није се могао срушити Слободан Милошевић. Ово не говорим из лошега. Свима нам је јасно, помоћ је била потребна да се сруши један гвоздени систем.

Ту помоћ је примао и Зоран Ђинђић и Демократска странка и све странке тадашњег ДОС-а и то ништа није спорно. Контакти су направљени, но после тог 05. октобра, да ли се контакти настављају или не. Настављају се контакти. Због чега ово говорим. Ментори они који су и руководили дали идеју и евентуално у неким чак сегментима оперативно и водили октобарску револуцију присутни су на овим просторима и дан, данас. Велике силе које није овде место да расправљамо о томе, а сваком грађанину ове земље је то јасно. Зашто је ово битно. Након тих догађаја, а овде се посебно показује и током овог суђења једна офанзива. Ја нисам адвокат ни Војислава Коштунице, нисам адвокат ни Демократске странке Србије, нити ме у политичком смислу они уопште не занимају, али као правник морам говорити потпуно чисто и не набацити се ни на кога, никаквим лажним стварима, нити било шта измислити. Чињеница је једно, сетимо се да је говорено 06. октобар се није десио због тога што је Војислав Коштуница заштитио Радомира Марковића и Павковића. Да ли је то у реду или није у реду, даће неко други суд о томе, нећу да се бавим. Но, морам да запитам све, односно пред вама ја прво да се запитам гласно, иако ја већ неке одговоре знам, али то није моје. Ја нисам дужан овде да дајем одговоре, нити ће се можда мени и веровати. Но, они који су били у непосредном окружењу Зорана Ђинђића знају и нико овде није рекао због чега је Зоран Ђинђић штитио Јовицу Станишића. То је и те како познато Специјалном тужиоцу Јовану Пријићу, јер у то време се води поступак против Јовице Станишића који је ухапшен одмах након убиства. Тада је рекао због чега мене хапсите за убиство Зорана Ђинђића. Он је био мој пријатељ, није ни то битно, ни то није суштина. Суштина је, он је био заштита Карли Дел Понте. Због чега тај податак кријемо. Због чега тај податак никада није изнешен, ако већ хоћемо да будемо доследни, да свакоме ставимо нешто што је добро или евентуално нешто што је лоше у свом животу радио. Све ово не бих спомињао да нисмо дошли до 12. марта. Сам чин убиства ћу касније нешто о томе говорити, али врло је интересантно питање доласка Висбадена. Ни о томе се Специјални тужилац, ни пуномоћници, можда пуномоћници не знају. Нећу на њих да се осврћем, за мене је битан тужилац. Не знамо како је Висбаден дошао. Зашто не знамо. Ако, узмемо податак да је убиство извршено негде око 12,20 – 12,30 часова, дакле у подне, 13-ог је већ Висбаден у Београду. 13-ог и 14-ог стручњаци из Немачке су овде на терену и разговарају са представницима београдске полиције. Без суда, без тужилаштва. Нисмо од јуче у овом послу и знамо како иде дипломатска пошта. Знамо какве смо «муке» овде имали, односно техничке проблеме у комуникацији. Колико нам је времена било потребно за поједине одговоре када смо успостављали видео линк, односно линк тај видео са Висбаденом. Колико дописа смо морали послати. Овде не можемо да се не запитамо који је то допис и којом поштом отишао, 12-ог да дође

Висбаден. И да ли је Висбаден могао да дође без сазнања одређене службе БНД. Да ли су немци могли да пошаљу Висбаден, а да при том највише руководство горе не зна о чему се ради, због чега неки стручњаци из Висбадена долазе, да ли је то приватан, да не кажем облигациони однос између неких наших државних органа и једног Института, па ће бити плаћени њихови трошкови. Не, не можемо се ту превише заваравати. Поред тога што су дошли да погледају и како се каже помогну имали су и нешто друго да виде, да се случајно не подметне немцима 12. март, да виде шта то имамо, а сетимо се да је за пушку утврђено да је рађена у Енглеској. Овде је врло битан тај сегмент. Зато што ми овде ствари делимо на две црно-беле ситуације. Тужилац каже дефакто како је изнео можда ћу погрешити, али не злонамерно фактички га је убила улица. Премијера не може да убије улица, Премијера како је историја показала Цезара може убити само Брут. Неко је припремио, омогућио, а све то што се дешава 12. марта, долази од преко граница ове земље. У прилог ове тврдње, а тужилац и то зна, а није се о томе изјашњавао да поред истакнуте потернице истога дана 12. марта већ негде око 16,30 часова – 17,00 часова, на свим медијима, овим електронским су фотографије лица осумњичених да су извршили кривично дело и потерница знамо шта значи где год их нађете хапсите, доводите, то су људи који су одговорни за смрт Премијера. Спомињао се фоторобот. Ви сте јуче госпођо председнице дали један свој кратки коментар у смислу да се он не налази у списима предмета. Да, тужилаштво га није доставило. И ако тужилаштво зна да је поводом тог фоторобота су људи саслушавани. Директно је привођен припадник ЈСО-а на елементе Ивице Матековића, показиван му је фоторобот, а након тога је вођен на полиграф. Ни једне једине речи није било о лицима са потернице. Била је битна веза хрватске службе, Јовице Метековића, неких кругова и питање фоторобота. Право за ово што говорим, а о томе се изјашњавао јуче и колега Божа Прелевић, који је рекао Премијер је сметао многима како у земљи, тако и иностранству. Са овом његовом констатацијом морам да се сложим. Постоји само питање коме је више сметао својим менторима, оним који су плаћали еволуцију и долажење на власт и да ли је ту дошло до куршлуса или некима у земљи. Следећа потврда зашто имам право да ово говорим, а позивао се и пуномоћник оштећених колега Божа Прелевић, то је онај исказ Душана Михајловића, који је рекао истину ћемо сазнати једнога дана, када буду отворене архиве. Чије архиве госпођо председнице, уважени суде. Чије архиве. Архиве овдашње службе, не. Немојмо се заваравати уопште. Душан Михајловић ни мало није наиван човек, ни мало није човек који не зна шта говори. Он зна да те архиве нису овде и чекају те архиве да се отворе кроз неких 50 година, можда. За неке људе, нећу да улазим, то ме не интересује да правим било каква поређења, јер поређења те врсте никада нису дале резултате у правом смислу, само нас

могу одвести на погрешан пут. Неко је ту правио елаборације и кроз штампу је било везано за Кенедија. Нећу ја да правим око тога, али је чињеница да чекамо да се отворе архиве. Нису то архиве ни Државне безбедности Србије, нити то да ли је Булатовић тамо шеф или није шеф. Промениће се и Булатовић, доћи ће и Петровић и не знам Јовановић и није битно ко ће. То су смењиви људи. Не те архиве, не архиве Јавне безбедности, не архиве војних служби, не ни једне архиве овде ове земље. Чекаћемо да се отворе архиве преко. Вратимо се на још један податак. Видели смо и подучила нас је ближа историја да код год се замерио својим властодавцима бићу груб изгубио је главу. Сетимо се као правници да би смо могли да извучимо одређене закључке, а у смислу колико је тачно ово што тврди тужилац у својој оптужници да је улица ово урадила. Не могу, а да не повучем паралелу иста судбина, само мало другачија онај који је отказао послушност моћницима је платио. Иста ствар је била са Слободаном Милошевићем. Оног момента када је отказао послушност највећој сили, а био је њихов први човек САД-а, тада је заглавио Хаг. У Хагу му се десило то што му се десило. Овде стојим на становишту у коме је Зоран Ђинђић отказао послушност то ће показати време о ономе о чему говори Душан Михајловић у архивама. Вратимо се сада на сам 12. март. Шта је овде битно, а да не уђем да се понављам у смислу онога што је по мојој слободној процени, можете се сложити или не, колега Миливојевић детаљно износио. Морам да се осврнем и на нешто што се ви одбили и знате ваше разлоге зашто сте одбили, није моје да коментаришем. Зашто је тражен да дође Расим Љајић и зашто је проклети договор са Легијом тај наслов у Политици, а за вашу информацију када је јављено у Политици, у другом издању овога чланка више није било, само у јутарњем издању. Зашто је проклети договор са Легијом. Зашто се 05. октобра ДОС-овска власт у циљу промене једног режија, који је у сваком случају био трн у оку свима нама, без пардона. Немамо шта ту много ми да, није се могло са Слободаном Милошевићем, даље морало се тражити промене. Зашто је договор са Легијом, зашто није договор са војском, зашто није договор са полицијом и зашто, ако је чак и рађен договор са Легијом проклети договор. У чему је тај договор као једна облигација права и обавеза одређених уговорних страна проклет и ко ту није испунио одређену ствар. Одговор би вам дао господин Љајић, но њега нисмо позвали. Показаће време да сам био у праву и вероватно ћемо у некој другој прилици, кроз неки период времена моћи да чујемо и њега. Када је у питању 12.март дакле, оно што се, стварно можемо назвати трагедијом и ово није никаква моја назовите како год хоћете, неки ће то протумачити на свој начин, а то ме много не интересује, није никакав сарказам. Никада у свом раду нисам подржавао злочин, нити ћу га подржавати. И сада пред овим већем говорим није мој интерес Звездан Јовановић, ни Милорад Улемек-Легија, као правник и као бранилац,

тражим само да тужилаштво пред свима овде, дакле пред вама као већем донесе, пружи доказе који су чисти као дурмиторски поток, где ја као бранилац немам шта да упитам, немам шта да кажем, сем да приђем клупи и да му пружим руку и да кажем колега, изнели сте доказе на основу којих ја не могу да браним ништа. Остаје моје само да замолим судско веће да можда, ако постоје одређене олакшавајуће околности буде према мом брањенику милосрдан. Уколико уопште за то има могућности. Због тога се враћам на изјаву Звездана Јовановића. Ја нећу говорити о томе како је она узимана и тако даље, да не одузимам време јер сам дао својевремено свој поднесак где сам тражио да се ова изјава издвоји. Врло је интересантна једна ствар и зато молим судско веће да ово што сада будем рекао везано за саму изјаву око 12. марта, око самог убиства ипак на један , ја верујем да ћете то урадити, људски начин а чисто правни, ставите на вагу са оним што је рекао колега тужилац. Колега тужилац је рекао да је Звездан Јовановић ту објаснио све. Да је говорио о пушци, да је говорио о муницији и да је ту ствар потпуно чиста и јасна. Морам да подсетим веће да према некаквим њиховим сумњама на шта имају право Звездан Јовановић је лишен слободе 24.3., доставио сам вам доказ и докуменат да је лишен чак решењем које није ни валидно правно, непотписано, које је урадио Родољуб Миловић, па на моје питање овде на главном претресу рекао је «то је једноставно грешка.» Знате грешка, да без потписа идете у затвор, то ми се чини као грешка када ви не бисте потписали неку пресуду а нека лица отишла на издржавање казне без потписане пресуде. Шта је овде важно код ове изјаве. Не можемо а да не избегнемо једну анализу са једне друге тачке, не овако како је тужилац, он је из свог угла говорио нормално бранећи свој став и трудећи се да увери вас и ово веће да је његово становиште исправно и да ту немамо шта да дискутујемо. Звездан је ухапшен под основаном сумњом да је он тај који је пуцао. Дакле, са њим се обављају разговори данима и ноћима на ту тему. Ја нећу сада овде говорити шта је све то рађено , дозвољавам да о томе проговори Звездан Јовановић лично, то је нешто што се директно тиче њега и много ће боље и садржајније од мене то објаснити. Но, кад погледамо његову изјаву дакле, човека који како каже тужилац, признаје извршење дела. Човек који је пуцао у премијера. Шта каже? У својој изјави, поштована госпођо председнице, поштовано веће, Звездан Јовановић не каже ништа. Он каже само пушка, бар како је наведено у овој изјави. «Пушка из које сам пуцао у Зорана Ђинђића је добра.» Па побогу људи, саслушавали смо двојицу за које смо овде чули похвале да су највећи оперативци икада створени на овим просторима а то је Миле НОваковић и Родољуб Миловић, искуствени људи. Код ове изјаве је присутан тужилац господин Александрић ако се не варам. Александар Милосављевић, извињавам се. Пазите сад једну ствар. Човек каже , како то сада овде покушавају да узму као неприкосновено «убио сам из пушке». Сетимо

се, били сте ту присутни, када сам Родољуба Миловића питао из које то пушке. Његов одговор је био да ја нисам прочитао изјаву Звездана Јовановића и да у овој изјави стоји из које је пушке. Корпора деликти је његова изјава у којој само стоји «пушка». Да ли ико здравог разума може поверовати да полиција УБПОК држи у рукама убицу премијера да би овај данашњи, не данашњи уопште, овај поступак назвали суђењем века. Дакле, нешто што је најстравичније што се дешава у Србији уназад не знам колико, убијен премијер и да он каже «пушка». А где описује пушку? Ја сам тада питао Родољуба Миловића да ли је то мускета из 1768. , да ли је то М 48, које дужине, које боје, ког облика, побогу човече, каква је та пушка била? О чему прича тај човек који наводно теби признаје убиство. То је први део. Тада он мени одговара, без да је трепнуо: «Нисте прочитали изјаву» а то можете констатовати да ништа овоме не додајем то стоји у транскриптима. Погледајте у изјави, тада сам рекао у изјави, ја сам је прочитао, ја знам напамет. Напамет знам ову изјаву. Следеће је било питање: која је муниција? Винчестер 308. Замислите молим вас, Винчестер 308. Који калибар? Сви знамо да Винчестер 308 има више калибара. Не производи фабрика Винчестер 308 само један калибар, није то само један калибар, има их више, више облика, више врста. Где је опис тога? И онда долазимо до нечега што је за мене клинтесенца ове изјаве када имате у рукама човека који је убио. Каже се да је имао оптички нишан. Дакле, не ради се о нишану тзв. мушици из које ви не можете да будете сигурни где сте усмерили циљ. Оптички нишан има кончаницу или како ми то лаици кажемо, крст. Госпођо председнице, морам да Вас подсетим да ли је то у складу са ЗКП-ом, није, нећу ни о томе никоме да спорим нити да донесем било какав негативан став. Само да Вас подсетим, да сам покушао Родољуба Миловића да питам, Ви се добро сећате питања «па побогу човече, шта је рекао Звездан Јовановић где је била кончаница крстић, на телу Зорана Ђинђића». Стицајем околности врло добро знамо да признање лица није довољно за једну пресуду. То знају и полицајци. И ја као професионалац то врло добро знам. Да се дешава да се подмећу људи који ће некада можда узети или преузети кривицу на себе да би друге заштитили. Како је Родољуб Миловић или Новаковић могли бити сигурни да је Звездан Јовановић испалио тај хитац. Сем једним питањем: «Звездане, где је била кончаница на телу?» , јер једино су они у то време знали где је рана улазна покојног премијера. И тада би могли да знају или утврде праву ствар а то би онда било и потпорирано и у ову изјаву. Тога нема. То је питање забрањено. Не улазим нити око тога желим да водим било какву полемику и дискусију. Само вам говорим о једној недоследности и нехтењу да се дође до истине. А доћи ћемо. Зашто? Јер ЈСО, као што сам и својевремено изјавио, би била угашена раскомадана, расформирана и да је Бог хтео и да је судбина хтела да Зоран Ђинђић поживи. То је налог од споља. ЈСО није смела да постоји више на овим

просторима нити ће ови простори икада имати јединицу способну да заштити територију ове Србије на доследан и прави начин , то је дакле евидентно. Следећа ствар је врло битна. То је опис изласка, говорим и још увек се држим изјаве наводне изјаве Звездана Јовановића, изласка покојног премијера из кола. Морамо ући у анализу те реченице. Ово мислим да није никакво одузимање времена вама као већу, о мојим колегама нећу да дискутујем, морају да слушају оно што ја говорим као што је и тужилац и ми смо учесници у овом поступку, али већу нећу да одузимам беспотребно време . Али ово је итекако потребно. Пратимо реченицу Звездана Јовановића како то наводи овде ова изјава. «Зоран Ђинђић излази из аута, не могу да гађам у главу, нема се времена. Иде, креће се према улазу зграде, некако чудно је окренут. Онда сам , каже, пуцао.» Али је ту тачка. Код те речи «некако чудно је окренут.» Дакле, професионалац, убица, посебно одабран као што је тужилац јуче, односно у свом делу говорио, један на један. Објаснићемо то један на један, за нешто што је и тужилац сакрио па није дао овде овом већу а користио је у својој завршној речи. Управо то око «један на један». Како је могуће да Звездан Јовановић , да ли је он толико глуп, као што је покушао тужилац да га прикаже кроз објашњење његове завршене школе па је рекао да је завршио неку металостругарску. При том, не напомињући да је или је можда Дејан Миленковић-Багзи из Српске академије наука или је столар, не знам само сад коју је он школу завршио. Па имамо тако сукоб великана мисли. Дејана Миленковића и једног приглупог Звездана Јовановића. Да ли је могуће да човек који гађа, убија премијера не каже «прилика ми се отвара када се наслонио на врата, јер осим клипана из обезбеђења гледају како премијер на штакама са повређеном ногом мора сам да отвори улазна врата која смо покушали да отворимо, између осталог, колико су тешка. « Па нам је овде господин Дуњић, у оном једном циркусу како морам назвати, заједно са Куњадићем паркирајући се ево овде, управо у овом делу, овде смо имали вежбање паркинг простора «помери се лево, помери се десно, стави руку овде, стави руку овде» али је експлицитан и каже: « Метак погађа Зорана Ђинђића у моменту када је наслоњен леђима на врата и покушава да их отвори.» Па морам да се питам, јесте да је Звездан Јовановић можда завршио ту неку металостругарску школу, немам појма шта је то, да ли струже и турпија машине, али глуп толико није да ако признаје кривично дело својевољно, како то тужилаштво покушава да не каже «пуцам у Зорана Ђинђића кад се наслонио на врата.» Толико о тој изјави и њеној уопште валидности. Уз једну напомену и да завршим са изјавом. Код уласка лица 07., када је узимана изјава видећете да у списима у допису који смо добили нигде нема тужиоца, нигде нема браниоца. Зашто? Оставићу већу да о томе донесе свој суд. Зашто није евидентирана Весна Радомировић када се свуда појављивала, само ћу да поменем па и ону Фрушку Гору, када смо гледали онај филм који је

додуше изузет и не може да се користи као доказ али може да се објасни где видимо како излази из шумарка и на онако један непристојан начин намешта сукњу, па сам се питао да ли је Звездан Јовановић са њом имао поверљив разговор или сексуални однос. Трећа ствар која је битна за изјаву и узимање 07. увече која почиње по записнику у , да не бих погрешно, 20:15 часова. У списима имате извештај да у 20:30 часова долазе овлашћена службена лица. И ту даље нећу да причам како Родољуб Миловић каже да је са њим током саслушања био присутан у просторији Новаковић, а Новаковић каже «није, ја сам био са Јовановићем.» Пустимо то, није то толико битно. Битно је нешто друго.

Председник већа: Само да Вас опоменем да убудуће када будете говорили о браниоцима или неким другим учесницима поступка бирате речи и не покушавајте да вређате као што сте малопре изнели инсинуације на рачун браниоца Весне Радомировић, било какве да су.

Адв. Ненад Вукасовић: Прихватићу госпођо предсенице, да. Прихватићу Вашу сугестију и опомену. У праву сте. И коначно, моје извињење и већу.

Ово где сам стао. Видите, долази та екипа која треба да узме изјаву. Долазе са лап топом. Не морамо сада да објашњавамо шта је лап топ и врло је интересантан један детаљ, штампање ове изјаве није у просторији. Записничарка са флопијем излази. Не треба нам много ни мудрости ни знања, довољно смо образовани , бар што се тиче технологије рачунарске да флопи може стајати у лап топу, можете куцати на том лап топу шта хоћете, запамтити шта хоћете а флопи када штампа ту може бити сасвим други текст. Говорим о могућностима, овде нећу ништа да тврдим али ово морам да напоменем. Следеће је врло интересантно да нико ниједно питање нема па ни од присутног тужиоца, поготово када је у питању средство извршења , то је пушка, муниција посебно калибар муниције јер тада се већ знају улазне ране код Зорана Ђинђића, која је 3 пута 2, 5 цм и код Милана Веруовића 7 пута 6 милиметара. Разлика огромна, коју је Дуњић покушао да увеже на начин о чему ћу касније говорити. Питања нема, али из саслушања овде Родољуба Миловића сазнајемо да је Звездан имао одређене интервенције на оно што се куца. Које интервенције, и зашто? Не знамо. Овде то нигде није забележено. Толико о тој његовој изјави и њеној валидности.

Следеће. Тужилац каже та изјава се поклапа са изјавама сведока сарадника и са изјавом овде оптуженог Крсмановића. О сведоцима сарадницима нешто касније. О Крсмановићу, буквално само две реченице. Ту је његов бранилац, он ће изнети своју одбрану и ја нећу да се мешам у то. Крсмановић је дао изјаву на педесет и седам страна. Ја

сам тада још, председник је био господин Марко Кљајевић, рекао на мој приговор, то имате у списима, на изјаву Крсмановића само једно. Прочитајмо прву страницу и осталих 56 ме уопште не занима. Зашто? На првој страници он каже: «Кад год бих слагао Душана Спасојевића а он ме је позвао, био сам у великом страху, « ово можда мало и парафразирам дакле не могу баш напамет да знам, немојте ово узимати од речи до речи али суштина је та «кад год бих слагао Душана Спасојевића он ме је позвао, био сам у великом страху да није сазнао, а знамо какав је био Душан Спасојевић и кога он ухвати да лаже шта све може да му се догоди.» Ја сам тада ставио свој приговор. Човек који је спреман да слаже Душана Спасојевића и притом да рескира своју главу, свој живот, дајте ми једно логично објашњење, а бори се овде за свој живот, да није тада слагао тужилаштво. Ви сте као веће само добили изјаву без даљег. Према томе, када је у питању Крсмановић прва страница за мене је као човека савршено довољна да том момку не могу поклонити веру. Враћам се сада, ономе што је за мене битно и сигурно нећу дужити много с обзиром на јучерашње излагање колеге Миљивојевића, морам да се вратим на тај 12. Видели смо долазак истражног судије, тужиоца, а видели смо и пре тога шта се ту све збива. Још једанпут само да вас подсетим и на филм који смо гледали јуче како то да у првим секвенцама филма нема оног отирача испред улаза број 5, а када се постављају куполе са означавањем одређених трагова, тада отирач постоји. Ко је прво склонио отирач, кога је после поставио? Чудно је мало, а мислим да ћете се и ви сигурно запитати да за овакав догађај истражни судија, уважени колега Чолић, сазнаје са телевизије и да без да га је ико из СУП-а обавестио, долази на лице места. Ја ћу рећи, само је мало чудно. Шта је то, да истражни судија гледајући телевизију долази на лице места а да притом полиција за убиство премијера, покуша ако се тада можда и није знало поједини из полиције, али знају да се нешто десило стравично, страшно да је настрадао премијер, то нико не обавештава тужиоца а овде смо чули да су рекли да нису имали времена. Зашто се, када је у питању комплетан увиђај бежи од чињенице да су трагови крви испред улаза број 5 уништени? Питање је да ли су уништени случајно или намерно. Госпођо председнице, уважено веће, трагови крви су уништени намерно. Дакле, као што је још јуче колега Даниловић рекао, са директним умишљајем. Али како се то дешава. Не полицајци и ту да правимо опет једну велику разлику. Неполицајци који су савесно обављали свој посао, који су ишли милиметар по милиметар са филтер папиром узимали, обележавали и савесно радили свој посао. Тек касније се јавља круг, један венац, који мора да исконтролише шта ће све ту даље да буде. Па тако имамо, да ти филтер папир у кесицама одлазе у УБПОК. Према евиденцији коју ви имате у својим списима они су отприлике негде до 17. априла у фиоци УБПОК-а, немам кога да питам до генерала Бањца, «господине Бањца,

господине генерале, шта ће ти папири у Вашим фиокама?» Не у његовим лично, «ваших оперативаца» не знам кога тамо? Где је то држано можда у кафе кујни? У априлу месецу се неко сетио, отвара ту фиоку, вади те филтер папире и доставља Центру безбедности односно Институту безбедности да би ишло у лабораторију. Лабораторија горе, гле чуда, не ради то ни у априлу месецу него тек у јуну. И сама је овде госпођа која је дошла испред лабораторије рекла кад смо отворили било је све уништено. Зашто је ово битно? Битно је из простог разлога, јер крв нема особину ни котрљања ни одлетања ни прелетања, крв има само особину капања и распрскавања. И нисмо, овај посао од јуче радимо и ова земља не постоји од јуче и ова полиција не постоји од јуче и не заборавимо да смо одувек се и дичили тиме па и данас, зашто не, да се дичимо да имамо полицију која је увек била како бих рекао, респектована у свету. Дакле, зналци. По томе како је крв падала се лако може, тада смо некада мастиљавом оловком цртали положај тела а данас уз рачунарску технику илузорно је да говоримо о тим могућностима уколико нам то омогућава да урадимо. Међутим, тога нема. Не можемо ту да извршимо реконструкцију. Друго, докази са лица места. Зашто је суд, говорећи о панталонама, о томе ће бити говора и било је говора, имају оштећење, немају оштећење, али се питам зашто су кравата и чарапе биле под ознаком «строга поверљиво» или како је то већ названо државна тајна или службена тајна, није сад то ни битно. Само је чињеница да је председник већа господин Марко Кљајевић својим решењем одлуком већа донео да се то скине са тог доказа и тај смо доказ овде извели, констатујући да се на чарапи покојног премијера налази оштећење са једним тамним окружењем које указује да је у питању крв. Ако погледамо обдукциони налаз видећемо да на његовој нози нема ту никаквих оштећења, сем оно на бутини, оне две ране о којима је Дуњић причао, зрна пушена и тако даље. Зашто је то склоњено? Зашто смо требали да сачекамо скоро три године да то видимо? Због чега? Не знам. Веће ће можда имати некакве одговоре, ја на то одговор немам сем да се овде ради о свесном прикривању чињеница. Даље, долазимо до оног трага број 14. Тај траг бр. 14, то је оно оштећење на степеништу иза затвореног крила је врло интересантно. Преко њега су сви прешли олако а поготово се на њега окомио и један и други вештак иако је ту Дуњић више као патолог а говорио је и о балистици, да су они сматрали да тај траг уопште није битан, није значајан.

Председник већа: Могу ли да Вас прекинем само? Наређујем судској стражи да Жељка Тојагу пребаци на друго место, да не може седети тамо где седи, нека се премести на другу страну. Наставите.

Адв. Ненад Вукасовић: Преко тог трага се тако олако прелази па чак и ту вештаци кажу да он уопште није битан. Но, видимо да су људи

који су дошли на увиђај педантно означили траг број 14 са тим да је то оштећење настало од пројектила. Зашто је он склањан? Па управо зато што тај траг не може никако да дође из Адмирала Гепрата јер пушено зрно нема особину било каквог пројектила са оним којима смо 1999. године гађани и који праве своју путању и сами траже. Оно има само један правац. То је само правац Немањина и даље. Одатле је могао да дође. Друго, зашто су склоњене штаци премијера? Ко је штаци однео на први потез? Премијер је пао ту код врата. Ко их је однео горе? Ко их је сложио горе? Одговора нема. Одговора нема ни на још једно питање. Покојни премијер када је излазио из кола и када му оштећени Веруових додаје штаци, оштећени Веруовић са собом носи ташну премијера. Где је та ташна? Где је та ташна уопште? Нема је, ни у једној реченици у овим списима је нема. Она је једноставно нестала. Та је ташна пала ту где је пао Веруовић. Та ташна није могла да лети нигде у ваздух, нигде да мења свој положај, нигде није могла да одлети не знам колико, она је пала ту где ја пао Веруовић. И то је један показатељ о томе да се ишло, већ тада се смишљало у неким круговима, не у овим како бих рекао а да ми не замере обичним људима који су радили свој посао. Не, горе је неко размишљао како да се направи и зашто се иде са варијантом затворених врата? Мало пре сам напоменуо, да се не понављам да ли ико може да замисли, да ли ико може да замисли једнога, рецимо, можда то није право поређење, у сваком случају утицајног човека, једнога Мишковића да улази у своју фирму у «Делту», да има повређену ногу, да тамо седи читаво његово обезбеђење и да он са штакама мора да отвара врата или евентуално да позива лифт. Овде је у питању премијер. О томе да конструкција тужилаштва није тачна у коначном свој печат је ставио сведок Симић. Од кога се толико бежало, склањало, а ви ми нећете замерити, вођена је нека евиденција па је он када је саслушаван ви сте га отприлике на то питање како је видео враћали према неким овде како смо стављали цртице, правно петнаест пута. Немам ништа против, да видимо да ли тај човек говори стварно оно што је видео. И на сваки пут је одговорио: «Видео сам отворена врата, односно да премијер иде ка отвореним вратима и да пропада.» Тиме је сва конструкција о затвореним вратима, о наслањању на врата, о покушају отварања врата од стране премијера логички, животно и на крају крајева оно што је истинито, пада. Ту више нема апсолутно шта да се прича. Зоран Ђинђић је улазио ка отвореним вратима и тада је пропао. То значи да једино одакле хитац долази, долази из правца Немањине, да ли је то у коначном Бирчанинова или је нека друга зграда, у то нећу улазити. Не долази из Адмирала Гепрата. Следеће што је врло важно, а о чему се у јавност, мада јавност није битна за ово суђење овде и за веће, вас овде, али је чињеница да је од три метка направљена, појавили су се ту неки велики милиционери некадашњи, па кажу «теорија трећег метка». Замислите, теорија трећег метка. Па, нико од нас није говорио о три метка тако што

је то смислио. Ни ја, чини ми се ни Боба Миливојевић ни било ко од бранилаца ко је о томе говорио, него то су управо речи непосредног обезбеђења покојног премијера. Три хица. И можемо ствари да окрећемо, ствари да обрћемо, како год хоћемо. Чињеница је и сам Веруовић о томе говори. Да први хитац је био тиши, да друга два, значи први тиши, одмах затим долази један који је био изузетно јачи и после секунду две долази трећи који је био истог интензитета као други. Али шта је интересантно за овај први хитац који је био тај мало тиши. Ако анализирамо изјаве свих из обезбеђења, видећете једну врло интересантну ствар. Нико од њих не може да лоцира одакле долази. Нико. Колико ћете мени веровати, не знам, али дужан сам и то да вам кажем. Ја сам морао да питам одређене стручњаке. Не морате ни тим стручњацима да верујете. Али чињеница је да се није могло одредити одакле долази јер је круг од 360 степени за први хитац говори о једном уређају који се зове балансер. Ја нећу да говорим да су то светски стручњаци како то већ имају обичај неки да кажу, са ове наше стране бранилачке или са оне тамо тужилачке, или пуномоћника, није важно. Говори се о озбиљним људима, ради се о докторима наука. То је балансер који иде на пушту, чија је почетна даљина гађања 450 метара, који има лап-топ и зато је рана код Зорана Ђинђића и у односу на Веруовића различита. Овде се ради о оружју великог калибра, а балансер има улогу, под 1 – сигурност и прецизност, прво да умањи звук, то није пригушивач, али да смањи звук, зато се тише чује први, да балансира зрно да је погодак апсолутно тачан и под 3, оно што је најважније, зато је и рађен у војне сврхе, звук мора да разбије на круг од 360 степени, јер замислите снајперисту који је у шуми или на било ком положају војном, то је за војне потребе рађено, када испали први снајперски хитац, био би уочен од непријатељских снага и елиминисан. Дакле, зато је круг од 360 степени. Можемо ствари сагледавати како год хоћемо. Може тужилаштво да се постави на врх главе. Могу пуномоћници. Госпођо председнице и уважено веће, три хица су, али нису они битни по броју. И ту је извргнуто чак једном баналном руглу то питање три хица. Ако је први убијен Зоран Ђинђић, па зар је важно да ли су били после два, три, пет, осам. Премијер је убијен, извешено је кривично дело. Овде можемо говорити само можда о упорности. Суштина трећег метка је суштина првог метка, јер се овде ради о два снајперска гнезда. И овде имамо, не долази Беба Поповић за цабе сутрадан већ или је одмах био тог истог дана тамо, па је сутрадан разговарао, то смо чули од Копривице, шта се то десило. Ја не знам колико Беба Поповић зна и колико неки други знају, само овао указује – под хитно се морало склонити нешто за шта ова држава не сме да каже, а то је да је постојао први снајпер, то је прво снајперско гнездо и то снајперско гнездо није одавде. Оно је дошло од преко. Дошло је из центара моћи, а то је оно о чему је говорио колега Божа Прелевић. Зоран Ђинђић је сметао напоље. Сметао је вероватно и

овде некима, али овде га није убила улица. Негде је дошло до куршлуса са онима који су сматрали да су они моћници и да су власници Зорана и читаве Србије овде. То се десило и неке друге, да се сада не враћам око тога. Дакле, постојао је тај трећи хитац. И то је то снајперско гнездо које мора да се склони. Нису за цабе саслушавани људи када је већ оптужница, то сам већ на почетку рекао и да се не понаљам. На конто хрватске службе, Матековића, да је човек ишао на полиграф иако је потерница издата и већ се све зна. О чему би даље расправљали и причали? Сведоци сарадници. Да. Још нешто, само да се задржим. Мада сте ви на једном од претреса рекли и то је тачно, то ништа ја не спорим. Ви сте ме питали због чега толико инсистирам на тим цигаретама када и није нигде утврђена било каква веза тих цигарета са Звезданом Јовановићем. Ту сте у праву. Нигде није утврђена та веза. Но, шта те цигарете показују? Немојмо заборавити, та јавност која покушава да сломи било које судско веће овде које ради и изврши притисак, као што је урађено са овом књигом овде, ево је, овде је пресуда објављена, овде је Зорана Ђинђића убио Звездан Јовановић и ово ће сва деца у школи да читају. Године 2006. То нека нам служи за аманет како се у овом земљи облате људи, стављају у енциклопедију, а после тога се изриче пресуда. Зашто су те цигарете битне? Зашто се појављује један човек који се зове Влада Миомановић који нам протура рок за свећу. Који овде чак пред судом покушава да нас прикаже да смо, ја не знам шта, девијантни, да смо малоумни, који нам каже како је грешка у куцању његове службене белешке, да није 15-тог, него да је 18-тог, а сетимо се да истражни судија Александар Чолић 18-тог завршава свој извештај, односно овај записник о увиђају. Тамо се нигде не спомиње кад су цигарете пронађене. И шта сад имамо? Следећу једну врло интересантну ситуацију са тим цигаретама. То су та подметања, где се стављало као у један кош, у једну корпу, ставља се, а после ћемо да видимо шта ћемо моћи да користимо. Те цигарете су освануле у свим новинама, да је круцијани доказ против Звездана Јовановића да је извршио убиство. Цигарете «Давидов». Због тога хоћу пред лицем овога већа, не јавности, него вас, већа, не занима ме јавност, ви сте алфа и омега, у вама је све. У вама је и нож и погача, у вама је оловка. Ви ћете пресудити онако како будете нашли да треба. Моја улога је само овде да вам дам подршку, да не подлегнете утицају оваквих као што су писали ову српску енциклопедију. Као што су у новинама, као што су дизали толику прашину да се овде врши притисак, као што је говорено како одбрана деструише, како врши опструкцију. Како може одбрана да врши опструкцију када смо три године изводили овде шта се сети тужилац? Хоће – неће. Ово ћемо – оно ћемо. Ми смо дошли да предложимо своје доказе. Тек крајем 2006. године, сем спорадично што су извођени неки докази везани за Жељка Тојагу, ни један други доказ није извођен. Одбили сте све доказе. У реду. Знате разлог, јер ја о томе нећу да расправљам, јер је ваша последња, према

томе, моје је само евентуално да нешто касније са неким другим о томе прокоментаришем, зашто су одбијени докази. Још једна ствар о којој морамо да проговоримо. Пошто тужилац каже да је то капитална ствар, то је признање Звездана Јовановића. Па, ако видимо ту изјаву, Звездан Јовановић каже да су 10., 11. и 12-ти провели тамо у тој просторији од десет до три. Из списка, а саслушавајући овде поједине из зграде Владе, из тог естаблишмента, односно из стручних служби, знамо да је Зоран Ђинђић дошао 10-тог у зграду Владе и то негде око 13 часова. Како га не видоше? Даље, 12-ти. Каже се, оптужница каже – па то је његова изјава, па он признаје да је био 12-тог тамо. Одбрана је предложила већу чак и да не саслушамо сведоке, дајемо књижицу падобранску, 11.марта Звездан Јовановић скаче из хеликоптера и то је уписано у документ, као што сваки пилот има сваку минутажу проведenu у ваздуху, тако и специјалци који скачу морају да имају сваки падобрански скок уписан, јер то им улази у њихову тамо касније професионалну карактеристику. И коначно, о 12-том ви ћете донети суд. Овде су се изјашњавали људи, официри безбедности о томе где се Звездан Јовановић налазио 12-тог. Увод за ово и објашњење после Хале Лимес, ако се сећате да је овде говорено како је појачана, како бих рекао, селекција података о томе где се креће и начин на који се креће покојни премијер, што је по мени апсолутно исправно. Но, сетимо се сведочења Душана Михајловића који каже – да 12-тог покојни Премијер није требао да иде у зграду Владе. Требао је да иде на пријем, чини ми се у Интерконтинентал, па да је њихов лични договор био да оде Душан Михајловић, јер није тај пријем, како је он то објашњавао био толико значајан, велики да би баш морао Премијер. Све то признајем, али у том контексту морам да сагледам раније податке које добијамо, да након хале «Лимес», извињавам се због ове моје кијавице, након хале «Лимес», подаци се сливају, њима располаже секретарица Зорана Ђинђића. Онда морам да се запитам, а каже се по оптужби како су ови имали унутар информације где се креће, како се креће, да су имали свог извештача, Безаревић како се већ зове, па не видим како је то јављено да би Премијер требало да иде у Интерконтинентал или да долази 12-тог, да је дошло до те промене, само уски круг људи зна. Следеће што је за мене катастрофално, не само запањујуће, него се јежим од тога. Констатује се, и овде су нас убеђивали како се већ тада знало да је хала Лимес покушај убиства Премијера. Викенд пред тај 12-ти, овде смо саслушавали људе из зграде, се једноставно гасе камере. Што се гасе камере, мање више, мање више, него обратите пажњу на једну ствар, зграда када је одређена да буде зграда Владе, она има један посебан пролаз, тунел, где је потпуна, строцентна заштита свих лица која су од важности и која морају бити заштићена на посебан начин. Ко је ставио шут ту? Ко је дозволио да стави шут? У којима у тај пролаз у који треба да уђе возило са покојним Премијером, за кога се већ сумња, како већ неки одавно говоре, знало се

то, да иде према Зорану Ђинђићу евентуално припрема његовог убиства. Зар не мислите да је то поражавајуће? Ни ту нико од њих не говори, ни ту тужилаштво није мрднуло прстом, а да не говорим о људима из унутрашњих послова који су били и те како, не само овлашћени, него морали да истресу све, до једнога, да истресу док им мозак не прокључа ко је затворио тај пролаз, да возило, ако је већ покушано, како се тврдило тада, код хале Лимес, а вратићемо се и на халу Лимес, покушај убиства Премијера, да се налази шут. Е, видите, то је нешто што не може бити везано за улицу, не може бити везано за неки клан. Оно што ја не могу да просто поверујем да један исто тако не много образован, тај неки Душан Спасојевић или Миле Луковић, уопште не видим да су они ту нешто нека интилигенција превелика, до те мере могли да владају како овде слушамо неке приче, до те мере да буду моћни, да се нареди да се то затвори. Одакле ветар дува? Још једанпут понављам - Цезара може убити само Брут. Вратимо се на халу Лимес и то је оно што пара, и ту смо остали на неки начин закинути, бар слушају ћи колегу тужиоца. Пуномоћници се додуше о томе нису ни изјашњавали, а и не желим, односно не могу о томе да говорим. Шта се дешава код хале Лимес? Да би смо дошли до истине, а мислим да је она превасходна, без обзира, још једанпут понављам, моја одбрана није овде као што неки покушавају бранити Звездана Јовановића, овде смо дужни да одговоримо шта се догодило 12.марта, па макар Звездана Јовановића обесили на сред Теразија. Милорада Улемека на сред Теразија обесили. Нико ту не би имао право ништа да каже. Али само на основу јасних доказа, али не нечега што чак није достојно ни некаквих претпоставки. Шта је хала Лимес? Ја нећу да спорим уопште присуство тог столара ход хале Лимес. Која је улога ту и зашто тада о томе зна Јањушевић, а не говори. О томе знају многи. Која је његова, шта је ту тражио, то је друго питање. Ја овде само говорим да ли је извршење кривичног, дакле покшај убиства, односно оно је требало да буде завршено, могло да се оствари? Под 1, утврдили смо, а овде нам је подметнута та једна ствар, намерно је подметнута – да Звездан Јовановић није био руководиоца друге групе на Копаонику. Јесте био. И можете да добијете било који папир. 70 људи је било под његовом командом, тог фебруара месеца на Копаонику и смена је вршена тај дан, управо када је требало да се догоди Лимес. И Звездан Јовановић није могао да буде код хале Лимес, па тачно да не знам ко донесе овде било шта. Овде се стври намерно искривљују. Друго, Звездану Јовановићу, па хајде овде му први пут ставили, односно за овај други пут су му ставили снајпер. Да не улазим у то да ли то јесте, није, шта се изјашњавају оружари. Снајпер. Звездан Јовановић, и то морамо да видимо, зато смо затражили документацију његову да видимо, а тужилац је показао да зна врло добро његову документацију, јер каже – због његовог здравственог стања и није могао да напредује. Тачно. И то тужилац врло добро зна. Да је туберант, да је лечен од туберкулозе и

добро зна какво је стање са његовим видом. И такви људи не могу да прођу снајперску обуку, не могу да буду делови снајперског тима, не могу да буду снајперисти. То је под 1. Под 2, одакле сада Звездану Јовановићу зоља? Ако видите његову изјаву, видећете како је ту записано, у сваким колима је било по три зоље и по једна аутоматска пушка. Шта ће толике зоље тамо? Да не би смо лутали, да не би смо ми претпостављали, извлачили некакве закључке, ја сам лично сматрао, а и колега Бобот тада, да се затражи да дође човек који зна шта је зоља. Да објасни. Да то што је написано у оптужници словима и бројевима је могуће само на филмовима које гледамо на Пинку и то оним петпарачким америчким филмовима. Не може се извршити на тај начин. Возило у покрету да буде погођено том зољом. То може само на филму. То је једно. О томе ће се изјашњавати и браниоци Жељка Тојаге, јер он је уосталом доктор за зољу. А где је доктор Звездан Јовановић. Кад је Звездан Јовановић један минут провео са зољом? Ја сам због тога, јер Жељко Тојага себе може да одбрани и да објасни шта је то зоља. Звездан Јовановић не може чак ни да вам објасни. Он само препознаје оружје као што и ја препознајем шта је безтрзајни топ. Ја никад не могу да будем тај, како се зове, тобџија, артиљерац. Никада. Ја га јесам видео када сам служио војску, имао сам прилике да га видим, али не могу са тим топом да урадим ништа. Овде се ставља, замислите – зоља, у руке Звездана Јовановића. И коначно, када већ имате човека који признаје, зашто немамо једну једну реч. Не реченицу, не пасус, - реч. Код хале Лимес први је требао да пуца Жељко Тојага, одмах након њега ја гађам под овим углом. Жељко би био испред мене, не знам, или како га зову Жмиги, Миги, није важно, два метра испред, иза. Који су нам положаји. У којим секундама пуцамо, како пуцамо. Овде нема ништа. Само се каже – Звездан Јовановић, ја сам требао да будем и Жмиги је пошао и ми да пуцамо и да пуцамо и да пуцамо и да убијемо Премијера са зољом. Нико не каже како. И не може да каже госпођо Председнице. Не може! Једноставно је то просто, то је незамисливо чак и у научној фантастици. То је потпуно измишљена ствар. Због чега, просудићете Ви. Ја једноставно не могу, не да ми нико за права да доносим закључке пре Вас. Да. Ја се извињавам, нећете ми замерити, мислим да сам рекао све, не бих да превише и даље улазим у ове ствари. Све је споменуто и речено. Да ли сада, можда је колега Пријић, lapsus linguae, то ћу да привхатим када је у својој завршној речи говорио, говорећи о патриотама и какве су то патриоте и какви су то људи, ја немам шта да објашњавам Јединицу, ја немам шта да објашњавам да ли јесу или нису патриоте, то зна читава ова земља, али је рекао «да са 130 метара убити човека на штакама, гађати га у леђа». Ако је ово лапсус, онда колеги ја прихватим лапсус и тако како је записано. Одакле онда колеги – да гађамо у леђа, ако Дуњић каже да је наслоњен на врата. Видите, како год кренемо, где год дођемо, нешто мало отворимо, проширимо разговор,

проширимо дискусију, капне по нешто што се види да је ово једна конструкција и то са основним циљем, сакрити, потпуно откинути, одсећи. Не постоји први снајпер, не постоји нико. Постоји само Звездан Јовановић са два хица и са две сулуде ране, једна од 3, x 2,5 сантиметара, једна 7 x 6 мм, које је Дуњић по систему, што наш народ каже – као баба када штрика џемпер, па кажу – бако кратки рукави, - шта кратки рукави, одсеци руку па ћеш да видиш да ти је џемпер добар. Тако и овде, шта имамо да расправљамо, угао, то је молим вас, то је тако. Кожа пуца, једноставно то је отвор. Само није објаснио једну ствар. И завршавам и са Дуњићем и са тим завршавам. Када је рекао – зрно пролази, ајде то је Вис Баден говорио, које пролази кроз тело прави тај хидро динамички ефекат, пуцају одређени органи који су пуни воде, крви, дакле који су набијени са том течностју. Пуцају. Тај евекат имамо код Ђинђића, тај евекат немамо код Веруовима. Код Веруовића имамо нешто друго, јер су му чак погрешно измерили рану. Да ли се сећате да смо овде прекидали и правили паузу и да су ишли горе у неку просторију, скидали му панталоне и мерили га. Па да ли је то уопште тако нешто дозвољено. Просто, не дозвољено. Да ли је то уопште прихватљиво? Да ли то уопште доличи суђењу века? Да ли уопште доличи у коначном и том човеку који је погинуо, да се на такав начин приступа? И коначно, госпођо председнице и уважено веће, једино се вама обраћам. Знам да се ово све снима, али искрено вам говорим, уопште ме не занима шта ће јавност о овоме рећи. Гледам у вас. Ви сте последња сламка, имате могућности и надам се храбрости, под 1, да спасете право, као Богом дано нешто у шта смо се сви клели деценијама, годинама, а сви смо у неким годинама. О дамама не говорим, бар ми мушкарци, у неким замашним годинама, иза нас имамо довољно искуства. Право је у овој земљи постало крпа. Оно је постало слушкиња политике и одређених групација. Овде се такав стравичан притисак врши. Ја једино што молим ово веће, издржите до краја. Неће дуго трајати овај притисак, он ће морати да нестане. Свака демократска земља мора да има правосуђе које је слободно. Да има судију који може да мисли, који има право да мисли и да донесе свој суд, а не да се сервира оваква ствар и да се 2006. године овом већу каже овде – о чему ви судите, овде је пресуђено. Ја знам ко стоји иза овога. О томе ћу наставити на другом месту, нисте ви дужни, и коначно нећу ваше време да одузимам. Али ово је срамота, ово је притисак на суд. Ја пред овим већем завршавам следеће. Са пуном одговорношћу гледам вас и када будем ово завршио и када будем излазио из ове зграде, будите сигурни изаћи ћу усправан. Ни једног момента нећу сагнути леђа, без обзира на поједине милиционере и новинаре, који су ме прогласили да сам консијер мафије, да сам се слизао са подземљем. С којим подземљем? Излазим, односно завршавам, а изаћи ћу из ове суднице са једним и тврдим - три метка! Први метак је, друго, односно прво снајперско гнездо које је дошло од споља. Дошло је

из круга моћника и оно се мора сакрити и преко вас, преко суда се мора избрисати, јер ова држава мора да сакрије то. Не може одговорити својим газдама, да знамо да су нам убили Премијера. Овде се мора жртвовати улица. То што се жртвује улица, баш ме брига за криминалце, овде је расформирана Јединица која је морала да се расформира и за његовог живота и остаје на вама једна претешка одлука, ја то знам. Претешка одлука. Никада се никоме нисам удварао, нећу ни вама, суду. Само сам мислио да увек сам имао коректан однос према комплетном већу. Зорана Ђинђића су убили моћници од преко. Убили су га они са којима су дошли у конфликт, који су га и довели на власт. Они који и владају данас овом земљом. Ово је колатерална штета, али не штета у оном смислу да су нешто учинили, него се мора наћи разлог да неко буде осуђен. Ако мислите да је истина у томе, ако мислите да ће породица бити задовољена тиме да било ко буде осуђен, онда се грдно варамо. Ја нећу да говорим о још једној катастрофалној ствари и са тим ћу да завршим. Остављам већу да размисли. Када смо започињали овај поступак 22.децембра 2003. године, први сам од свих бранилаца овде поднео захтев, молбу, апел да оптужницу раздвоји. Тадашњи заменик је рекао да је то илузорно, да је то апсолутно неприхватљиво, да је то губљење времена и тек када се мајка покојног Зорана, која апсолутно жена не може да буде сагласна са мном, јер браним човека који је осумњичен да је убио њеног сина. Тек када је она рекла да не жели да се суди њеном суду у контексту где је стављен Зоран Ђинђић, то је срамота била са оном оптужницом. Са Средојем Шљукићем, са осталима. Тада долази до раздвајања. У међувремену се дешава шта се дешава. Па имамо и ту ситуацију да је заменик Специјалног тужиоца отишао у притвор поводом организованог криминала. И ту застајем. Нећу даље да објашњавам, нити да улазим у то. И коначно, и са овим ћу да завршим. Дејан Миленковић Багзи, након своје екстрадиције, депортовања, како год хоћете, по захтеву наших власти, што је нормално, сигурно, има да га доведемо овде. И нормално да дође из Грчке. Чуди ме да га раније нису депортовали. Шта нуди. Одмах се нуди, имате у списима, тужилац устаје и каже – не долази у обзир. Тадашњи председник већа Марко Кљајевић – не долази у обзир. У реду. Веће и не може преко става тужиоца. Онда морамо да ставимо прст на чело. Из ове суднице је Дејан Миленковић отишао у Бачванску бр.14, у зграду затвора. Које је то податке он добио? Који су то врапци, свраке, вране београдске му доносиле податке да би одједанпут Јован Пријић добио тако квалитетна сазнања и Дејан Миленковић постаје сведок сарадник. Не улазећи у ту њихову ствар, ја вам кажем тај је човек препариран, јер да није препариран, односно да јесте препариран говори следеће. Дејан Миленковић овде говори, каже се – истину. Та је истина дељива, јер она има своју леву и десну страну. Можемо ли истину уопште поделити? Не можемо. Истина је једна и целовита. Дејан Миленковић у првом свом

излагању говори о томе да су ово убице, Звездан Јовановић, потврђује наводе Пријића. При том Дејан Јовановић каже да је Чедомир Јовановић наручивао убиство Средоја Шљукића. При том спомиње Човића који се сагласио са убиством. Спомиње Чумета да је извршио четири убиства. Спомиње Драгана Тодоровића из Српске радикалне странке који је требао да буде веза. Шта је са овом четворицом? Остаде само прихваћена истина везана за Звездана Јовановића, Легију, како га већ зову, шта ме брига. Шта је са Чедомиром Јовановићем. Истина ће бити, ако Дејан Миленковић говори истину, онда ћемо на овој клупи овде видети Чедомира Јовановића, Драгана Тодоровића, Човића и Љубишу Буху Чумета. Али будите сигурни да нећемо да их видимо, јер господин Пријић, за разлику од онога како би у друштву требало да буде, он се плаши Чумета, Чедомира Јовановића, а не они њега. Уместо у једном уређеном друштву, да се њима тресе све кад помисле на Специјалног тужиоца. Ја верујем да се Специјални тужилац тресе при помисли да би морао нешто да ради према Чумету, према Чедомиру Јовановићу. Е, када будемо те стври довели у једну раван и свако био пред овим већем потпуно један, без обзира на своје име и презиме, ко стоји иза њега, тада ће и правда овде проговорити на свој прави начин. Последње у шта се уздам, неко рече, спомињу се ту неке сламке спаса, ја кажем – јесте, Ви сте госпођо председнице сламка спаса. Ви сте уважено веће сламка спаса, не за Звездана Јовановића, нећу ни да говорим о Милораду Улемеку. Он седи тамо, па нека сам себе брани. Ја говорим о Звездану Јовановићу. Не за Звездана Јовановића сламка спаса. Сламка спаса да право остане оно што јесте, да тужилаштво мора пред већем судским које треба да потпише изузетно строгу пресуду, овде нема играња, овде нема калкулације, овде је јесте или није, а сви су тражили максималне казне на бази чега? На бази сведочења Чедомира Јовановића за кога знамо да је тражио убиство Средоја Шљукића. Где припада Чедомир Јовановић? Да ли је и он део неког криминала? Зашто он тражи убиство Средоја Шљукића? Ко је Средоје Шљукић, из Српске академије наука или је припадао подземљу? Ко је Љубиша Буха Чуме и тако даље. И са овим завршавам. Поштовано веће, немојте ми замерити можда нећу рећи не емоцијама, ово све што сам говорио, говорим без емоција, можда мој начин излагања је сасвим, можда се разликује од колеге Миливојевића, од колеге тужиоца, можда. Али све што сам рекао пред вама, рекао сам свесно, свестан своје јавне речи, свестан да ће ово бити пренето у етар, свестан да одговарам за сваку своју реч. И оно што хоћу пред вама као бранилац последњи пут да ставим. Ако нађете, ако нађете један доказ, један једини доказ којим ћете ставити пушку у руке Звездана Јовановића пресудите. Моја молба је овде очувајте дигнитет права, не дозволите да хистерична јавност предвођена појединим медијима и појединим личностима који су више говорили у ТВ емисијама него што су говорили овде пред судом, утичу да вам одлука буде оваква или онаква.

Одлука признајмо, то је величина сваке земље, сваког суда и сваког од нас. Овде морамо признати Зорана Ђинђића је убило НН лице које није ни Земунски клан, није ни ЈСО. Хвала.

Председник већа: Завршено је излагање браниоца оптуженог Звездана Јовановића.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од 30 минута ради одмора.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,10 ЧАСОВА

Председник већа: Главни претрес настављамо изношењем завршних речи. Дајем реч браниоцима оптужених Александра и Милоша Симовића. Јесте ли се договорили ко ће први говорити? Изволите.

Адв. Миодраг Рашић: Захваљујем председнице већа, адвокат Миодраг Рашић, бранилац окривљеног Милоша Симовића истовремено и бранилац окривљеног Александра Симовића. Колега Чабрило и ја смо постигли споразум о томе о којим ћемо питањима говорити тако да не би дуплирали одређена излагања, а вама захваљујем на разумевању што сте нам дали да истовремено, један за другим изложимо проблематику која нам је задата, тако да ће мислим и суду са временске тачке гледишта бити економичније. Хвала вам. Поштована председнице већа, уважени чланови већа, цењене колеге, без обзира да ли сте на овој или на оној страни, уважене даме и господо ми смо на крају по свој прилици једног дугачког и мучног суђења које се окончава главним претресом. Пре него што би било шта изустиио о наводима оптужбе, о наводима одбране, о доказима, и о било каквим правним и чињеничним питањима, осећам потребу као човек и породичан човек и као један нормалан грађанин да кажем нешто што се можда не схвата у неким круговима, а то је улога браниоца у кривичном поступку није да брани дело него да брани оптуженог односно клијента. Стога ја, а мислим да ни мој колега нећемо бранити ово дело или дела која су се овде у оптужби представила

да су учињена, већ ћемо учинити један напор, а у оквиру тог напора је и то да констатујемо са жаљењем да је овде у суштини реч о жртви, о злочину који је извршен над једним човеком који је погинуо и над другим који је на сву срећу добро је преживео са тешким телесним повредама. Ми браниоци нисмо од дрвета сачињени и схватамо и тугу породица које губе своје чланове и бол који настаје услед повреде и дуге и тешке последице које се за то везују. Надам се да ово моје излагање неће бити погрешно схваћено, поготово не у правцу да се моли милост за некога, јер таква нам одбрана није, али желимо да кажемо оно што се до сада у овој судници мислим није чуло, а то је осећамо и имамо саосећања према жртвама. Ја бих у свом излагању дотакао неколико процесно правних тема и неколико материјално правних тема уз дужну захвалност према колеги Миливојевићу и колеги Вукасовићу који су да се тако мало шире изразим узели ведро и прилично исцрпили бунар доказа и бунар аргумената па у границама које су овде презентирани гледаћемо да се не понављамо. Истовремено желео бих колегама браниоцима и да одам дужно поштовање на ономе што су усрдно и тачно анализирали. Пре свега, хтео бих да вам скренем пажњу на једну процесну околност која по мом схватању скромном није без значаја. Ми смо и данас овде у уводу транскрипта односно записника чули констатацију да се суди по једном оптужном акту који је овде опредељен временски, и то је оптужница КТС.бр.2 из августа месеца Специјалног тужиоца. Потом смо чули констатације да је та оптужница измењена је ли у два маха, што је тачно и то је опредељено на ове датуме који се односе на крај главног претреса. Међутим, желео бих поштења ради и професионализма ради да вам скренем пажњу и на још један елемент који сматрам да је битан. Чини ми се да је то пропуштено, па ако је пропуштено молим вас да то имате у виду, јер могуће је да се тужилац и заборавио на неким местима, могуће је да се и нешто превиди, па ћу вам ја сада скренути пажњу на једну процесну појединост везану за оптужбу. Као што је опште познато главни претрес у овој кривичној правној ствари вођен је и започет је одавно. Међутим, поново је почео поступак на главном претресу 7.9.2006. године. Тај главни претрес сасвим сагласно одредбама Законика о кривичном поступку почео је тако што је Јавни тужилац односно заменик Специјалног тужиоца изложио оптужбу. Не знам услед чега и не знам због кога и да ли се ради о техничкој грешци или се ради о нечем другом, када се пажљиво прочита текст те тада саопштене усмено изнете оптужнице он у одређеним деловима није подударан писаном тексту који је презентирао као основни текст. И ја бих на то хтео да вам скренем пажњу. Ево због чега. Прво због питања субјективног идентитета оптужбе, друго због питања објективног идентитета оптужбе. Вас као искусне судије, а и друге учеснике не морам да упозоравам сувише шта то носи са собом одредба члана 351 став 1 ЗКП која се управо на то односи, на шта се може односити

пресуда у односу на оптужбу. Ја у овом тексту у односу на клијенте чија ми је одбрана поверена видим одређене разлике које не сматрам безначајним и које желим на овом месту да истакнем. Прво, у основном тексту оптужнице мом клијенту Александру се ставља на терет једна радња извршења, и то као прва радња извршења, то је на страни 8 извињавам се само да дођем до стране 8, оптужнице, где се терети он тј. Симовић Александар за одређене радње па се каже да су у тачки 2 на страни 8, терете се Симовић Александар и Константиновић Нинослав за изналагање погодних локација за дејство. Ово је заправо написано у 14-ом реду оптужбе под тачком 2, на страни 8. Међутим, у оптужници или у оптужби која је саопштена на претресу када претрес почиње изнова и претрес почиње заиста изнова, ту нема дилеме, ова се радња извршења окривљеном Александру не ставља више на тај начин већ на један други начин. А то је да су Симовић Александар и Константиновић Нинослав боравили на Копаонику и са Копаоника преносили информације. Ово што сам ставио као примедбу или запажање, може бити последица различитих делатности. Не знам да ли да је тумачим и како да је тумачим, да се одустало од раније поднете тврдње о изналагању локација, па је на место те тврдње сада изнета тврдња о ајде да кажемо извесној припремној радњи, не знам како да је квалификујем и тужилац је самостално није квалификовао, заједно са окривљеним Константиновићем. Ово вам скрећем пажњу из разлога што пресуда треба да одрази пресуђење могуће уже од оптужбе, а шире не и другојачије не. Даље, у саставу оптужбе која је усмено изнета на главном претресу 7.9.2006. године има одређених изостављања из ранијег текста оптужбе, које су по мени могуће да се варам, указале тужиоцу на један веома тежак и компликован правни проблем који ћете ви морати решавати. Тамо су неки врло деликатни изрази изостављени. Трећи ред, читам транскрипт од 7.9. на месту где је писало угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, СРЈ више нема. То ће нам бити битно бар по мом схватању. На месту четврти ред одоздо исти транскрипт да угрози уставно уређење и безбедност СРЈ, СРЈ више нема. На месту шести ред одоздо, страна 13 тог транскрипта, примењује се клаузула до обарања власти, за разлику од оптужнице на страни 8 први пасус, до освајања власти. Хтедох да кажем да ове релативно незнатне разлике, ви врло добро знате да нису без значаја у правно техничком смислу ни за вашу одлуку, а ни за нашу одбрану. Дакле, поставило се питање да ли је измена оптужбе оно када тужилац каже ево сада мењам оптужбу, изменио сам, преиначио сам и тако даље или се измена оптужбе може и на овакав начин релативно невидљиво ајде да тако кажем, пласирати. Има ту и још таквих чињеница које су јако битне, поготово за правно техничко одлучивање. Сада ћу вам их нагласити. Овде се дакле ако се сећате сви добро, оптужба свела на оно што пише у римском један, поднете оптужнице, а које римско један садржи два

оптужна навода опредељена под тачком 1 и под тачком 2. Овде се говори у тачки 1 о сумарно говорећи по правној квалификацији кривичном делу за моје клијенте из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ, и које се зове удруживање ради непријатељске делатности. Неким другим лицима се приписује и став 1 тог истог дела, што мислим да је такође од значаја и употребљавају се изрази који су одиста тада у ОКЗ-у постојали, а то су изрази завера, имамо је, ја читам из транскрипта, а има уосталом и у тексту оптужнице, завера, банда, злочиначко удружење. Желим да на овом месту кажем неколико ситних напомена око ових на први поглед можда безначајних запажања, али нису безначајна ви то врло добро знате као професионалци. Временско о просторно важење закона, примена блажег закона. Први критеријум не о блажем кажњавању, не тај, него први критеријум, ако неко дело није забрањено као кривично дело одређено законом. Узмите сада важећи КЗ, Кривични закон и видећете да ни на једном месту, ни код једног дела, ни уопште ни у посебним одредбама, нигде није употребљен израз завера и банда и сада се поставља питање да ли сме изрека ма какве пресуде да ово садржи. Ја ћу вас сада наравно поштедети и нећу ни да приказујем своје знатно познавање историје теорије, кривично право од Томе Живановића, Јанка Таховића и на овамо. Зна се шта је завера и зна се шта је банда, али то су тако правно дефинисани појмови, они су чисто дефинисани појмови да имају одређен правни значај. Када услед измене закона дођемо до тога да изрази оваквог квалитета и значаја више не представљају правне категорије поставља се питање да ли се сме у изреци пресуде, а ви ћете очигледно поступак водити даље ка доношењу пресуде, да ли се смеју ови изрази употребити. Чини ми се да не. Јер ако сада важећи закон који би ајде да кажемо био блажи, ја овде сада уопште се не упуштам као што видите о томе ко је крив, ко није, да ли има доказа и тако даље, него говорим само о формалним опредељењима оптужбе, дакле, ако ћете сада узети у руке Кривични закон који је на снази од 1.1.2006. године, ви ове изразе нећете наћи и онда ћете се вероватно наћи у великој правној дилеми. Шта да се ради са овим изразом, односно изразима које законодавац као нужне правне елементе једне кривично правне норме нема. Примењивати неку норму која те одредбе садржи представљало би примену закона на штету окривљенима. Ово говорим принципијелно дакле не о доказаности и недоказаности оптужбе. Овде нам се поткрао или можда није у време подношења оптужнице, ја имам разумевања, читам датуме, то је био август 2003. године, каже на тај начин што је од чланова постојећег злочиначког удружења створио и тако даље. То је очигледна рефлексивна на одредбе члана 227 тада важећег републичког кривичног законика. И када се односи на чланове наравно подсетићу вас морам, да када се односи на чланове односи се дакле на неко дело, то је мисаона рефлексивна зато је овде унета, на неко дело где је забрањен затвор до

годину дана, где је апсолутни рок застарелости и тада и сада 4 године и да с обзиром да је дело датирано крајем 2002. и почетком 2003. године, очигледно не би смело да се нађе у изреци било какве пресуде, јер шта год да је било кривично гоњење за тако нешто, чак и да га је било, застарело је. Говорим о кривичном делу 227 став 2, јер се овде говори о изразу чланови злочиначког удружења. Па се поставља питање да ли се некоме у ма којој форми може пребацити на стилски начин, прозом читком, нечитком, мање читком и тако даље, да је учинио неко дело за које закон забрањује, ајде тако да кажем, или прекида гоњење или сматра да је гоњење застарело, да ли се то сме уносити у изреку пресуде. Ово су да ми не замере колеге врло добронамерне примедбе јер ћу тек сада да дођем на позицију да се тај израз завере помиње и у тачки 2, под ставом римско један, и да нам намеће исте проблеме које имамо и то би били по мени формални недостаци оптужења. Сада ћу нешто покушати да вам кажем и по неким другим материјалним недостацима оптужења, бар како их ја видим. Могуће је да око тога има дилема али ствар стоји следеће: да ли сме да се у чињеничном опредељењу оптужног акта када се набраја делатност неких лица, нека лица определе именом, презименом и радњом извршења, а да се потом за остала лица која су у уводу тог оптужења означена као саокривљена наведе форма која гласи остали или остали окривљени. Шта би то конкретно за мог браћеника Александра значило? Па, то значи једну велику муку у којој мене мој клијент пита па добро јесам ли ја уопште тужен, нема ми мог имена ми нема овде код Бубањ потока, не знам шта је, јесам ли ја тужен за то. Па, нема ме ни код Лимеса, нигде не пише Александар, јесам ли ово ја, остали. Ја кажем не знам шта да ти кажем, оптужница је ступила на правну снагу, после ступања оптужнице на правну снагу интервенције на оптужници може да предузима само тужилац. Није умесно да бранилац у таквој фази поступка тражи од тужиоца да се изјашњава, да ставља имена, радње и тако даље, али у сваком случају би било јако коректно да када се каже остали та реч буде замењена именом, презименом и радњом извршења, јер под остали се заиста свашта може подразумевати тим пре што је оптужница подигнута против 44 лица, па када ви кажете остали, ја не бих хтео сада да сугеришем који би то све неки остали могли бити. Заиста неопредељен начин извршења може нас довести у заблуду у погледу форме, облика и ширине одбране окривљених, окривљеног у конкретном случају. Чему то говорим? Из једноставног разлога што окривљени већ код акта оптужења, а да не говорим касније, мора бити тачно обавештен у ком делу му се тачно који чињенични опис њему лично том и том ставља на терет и којом радњом извршења. Не може се рећи а и остали, без радње извршења и без опредељења имена. Јер нас то онда примера ради гура у разноврне менталне комбинације које нису опет, то остали могу да буду 2 лица, могу да буду 3 лица, могу да буду чак и 5 лица. Мислим да такав начин

оптужења сужава право окривљеног на концентрисану и рационалну одбрану. Сада бих нешто хтео да кажем и о правној квалификацији и о правним одалитетима који се везују за ову поднету и потом мењану, измењену оптужницу. Видите, квалификација кривичних дела је по ОКЗ-у. ОКЗ је један закон који је ступио на снагу у априлу месецу 2003. године. Дела која се овде описују су се дешавала до априла месеца 2003. године. Што би се рекло да је тужилац или већ не знам ко се определио да ретроактивним кривично правним нормама тужи за неке догађаје који су били у претходном временском стању ствари. Мени то није логично и није рационално и нисам проникао у разлоге за тако нешто, осим ако би ми неко показао или доказао да је тај законик ОКЗ повољнији од ранијег постојећег. Нешто нисам баш убеђен, а волео бих да ме неко убеди у супротно. Међутим, није ствар у томе. Сада ћу се вратити на оно што је централни део запажања у погледу примене права. Извињавам се. Видите, ево сада ћу ја да окренем члан 136. Члан 136 ОКЗ на који се позива тужилац је једна комплексна правна норма. Она је правна норма обликус типа. Наиме, нека дела која су овде побројана када имају одређене последице и извршена су под одређеним околностима се могу подврстати је ли под то дело из члана 136. И оно одиста каже ко ствара заверу, банду и друго удружење и тако даље, ради вршења кривичних дела из члана 114 до 119, члана 120 до 123, члана 125 до 127, и члана 132. Морао је по мом схватању тужилац да веже за неко од ових изборних дела напред цитираних нумерички, да би смо били на јасно на шта се циља оптужба. Не можемо тек тако, генерално нам је јасно. Није нам генерално јасно, мора да нам буде специјално јасно, јер се то односи на право одбране окривљеног да буде тачно обавештен не само чињенично него и правно, тачно које кривично дело му се ставља на терет. Јер, овде међу побројаним делима имамо стварно неких дела које, ваљда није тужилац мислио да ставља на терет таква кривична дела као што је угрожавање територијалне целине, угрожавање независности, спречавање борбе против непријатеља и сва ова остала дела која сам сада мало пре. Морао је да определи које дело узима као основно, по мом скромном схватању ствари. Исто се односи и на оно дело из члана 139 који се појављује у тачки 2 оптужнице. Морало се определити. Истина је, ја волим да се држим истине има овде неких мисаоних рефлексија, али то су мисаоне рефлексије, то није правилно подврставање под правну норму. Дакле, када се каже овде за то став римско један тачка 1, другим актима насиља, експлозијама и др. овде ни у овом делу оптужбе немамо никакве експлозије, а немамо ни др. Мислим да и такав навод оптужбе није умесан на овом месту. Да ли да даље експлоатишем вашу пажњу по овом питању и да упозорим да постоји сада важећа одредба члана 346 Кривичног законика која такође има идентичан рок застарелости за кривично гоњење за припадање постојећем злочиначком удружењу и која се такође аналогично може исто тако применити. Сада

бих вам говорио још нешто мало о оптужници и још нешто мало о овој теми, а онда ћу напустити ову тему јер може бити да је и досадно. Ништа није досадно док се правилно не размотри, али говориле су колеге јако дуго, јако пуно и јако лепо па ето и ја. Дакле, ми имамо овде два чињенична склопа која су један с другим у таквом односу да не могу оба заиста и истовремено егзистирати. Прво због тога што је заштитни објекат кривичног дела из члана 136 које се зове удруживање ради непријатељске делатности дело из главе која се зове кривична дела против уставног уређења и безбедности СРЈ. Много сам волео ту моју бившу државу и волим је и данас иако код нас променљивост граница геометријски изгледа доводи до промене и геометрије у правном систему. Међутим, заштитни објект код свих ових дела које сам мало пре цитирао је ко у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, ко у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ изазове експлозију и тако даље, ко у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ рушењем, паљењем и тако даље. Свака правна норма има један заштитни објекат. Он је конкретан заштитни објекат и односи се на то дело, а мало пре сам вам предочио ко је колективни заштитни објекат. Поставља се питање да ли неко угрожавањем на жалост за сада непостојећег добра актуелно може бити оглашен кривим зато што је то непостојеће добро угрозио. Ово су та тешка времена, крај 2002. и почетак 2003. године. Држава нам се звала прво на један начин, па нам се после тога је ли у фебруару услед аката самораспадања почела да зове на неки други начин. Данас се зовемо на трећи начин. Усагласити три номенклатуре правних прописа нисам сигуран да треба да се за мало времена може урадити и мислим да је услед овога дошло до следећег стања које вам сугеришем да размотрите. Наиме, ајде да се вратимо, па ајде нека важи ОКЗ, у реду. Ви имате ту нека лица која су се удружила ради непријатељске делатности. И то само удруживање је кажњиво. У реду. Без ичега другог. Када се од стране те групе лица предузме макар један акт и једно дело, онда ви имате неко друго дело и та друга дела је тужилац определио у тачки 2, али шта ћемо са овим првим? Ово прво по становишту и мом схватању и искуству из правне науке и из правне теорије, не може да постоји јер је дело сачињено како је конципирано да постоји само за себе удруживањем без чињења једне друге радње. Чим се учини друга радња, учини се то неко друго теже дело, ово прво практично у односу на ово друго улази у домен идеалног стицаја по чувеном латинском правном правилу лекс примари адерогат леги супсидијарија. Што би значило да се овде ради о привидном стицају и што би значило, пазите још нисам ушао ни у какав доказни феномен да овде расправљам, да је ово прво дело у суштини непостојеће, ако постоји ово друго дело. Наиме, да је у њега сумсумирано или супсидирано. Не бих више о овоме. Сада, надам се да ћете правилно проценити поузданост или непоузданост моје сугестије и размишљања

око тога који кривични законик да се примени, јер правна норма нама је метод, она нама расветљује које су нама одлучне чињенице. Па ако правна норма не садржи назив или наслов, или правни стандард који се зове банда или слично, то једноставно те норме нема, онда се поставља питање која норма постоји и коју норму треба применити и у ком правцу сада на крају треба разматрати неке делатности неких лица. Пошто сам вам изнео ове моје делиме ја бих сада прешао на неке друге процесне појединости које се вежу за једно доказно средство извор доказа који се у овом поступку снажно експлоатисао и за кога се верује да ће имати значајан домашај код доношења одлуке.

Говорио би начелно о томе каква би била у закону одређена, односно каква је у закону одређена улога сведока-сарадника и како је то законодавац можда желео и какве су се последице из тога излегле. Можда су законодавчеве намере биле јако добре. Последице су по мени веома морално упитне и могу имати шире и историјски и правне импликације. Ево о чему се ради, само се извињавам мало да нађем папир. Дакле, говорећи о Законнику о кривичном поступку и његовим одредбама и домашају тих одредби на овај поступак. Када је наш законодавац децембра месеца 2001. године обнародовао Законик о кривичном поступку саопшено нам је да је у питању нов, прогресиван закон, ослобођен од идеолошког наслеђа. Исто је своје одредбе о правима појединих учесника у кривичном поступку окривљеног, браниоца, оштећеног усагласио са међународним стандардима који у овој правној области бивају утврђени највишим међународним правним актима. Ступио је на снагу 3 месеца након објављивања. Већ децембра месеца 2002. године законодавац чини бројне интервенције у Законнику, од којих је једна капитална. Иза одредбе чл. 504 ЗКП, а то је је ли била 29 глава ЗКП-а, умеће се нова глава која се зове глава 29 А, и која има назив посебне одредбе о поступку за кривична дела организованог криминала. Ја не бих сада разматрао друге процесне и остале позиције које се у том уметнутом делу разматрају. Концентрисао бих се само на нешто што нам је важно овде, као извор доказивања и као доказно средство. Надам се да ми неће нико замерити, а и нека ми замери, навикли смо ми адвокати на замерке када кажем да је моје лично опажање и моје искуство, а богами и неких мојих колега да се како је конципирано у закону ово није показала као модерна цивилизацијска тековина, подобна да се употреби у једном савременом друштву, да веома подсећа на ирационална доказна средства типа вађење мазије из котла и суд хладне воде, божије судове, саклетвенике и друге не данас модерне начине доказивања. Могуће је да због оваквог начина спровођења доказа судски поступци који су у којима су ти докази изведени буду предмет изругивања. Не кажем да ће бити, али могуће, јер

ми ту имамо следећу процесну ситуацију. Прво имамо хибридни процесни статус лица која се називају сведоцима-сарадницима. Они су првенствено је ли били окривљени, па су потом добили то својство и они и дан данас учествују на неки начин у поступку, па ево чак и у овом моменту у одређеном својству и ако нису присутни. Наиме, суд још увек није донео одбијајућу пресуду и они су још увек окривљени и ако је тужилац од њиховог гоњења одустао, јер док суд не верифукује пресудом, лица против којих се води поступак или се води поступак имају тај статус. Ви знате да не спојивост процесних функција у кривичној процедури, сем са једним изузетком говорим о класичном схватању права не постоји. Једино двојство које постоји то је сведок-оштећени, лице над којим је извршено кривично дело и које трпи штету од кривичног дела. Ту је једино дозвољено спајање, ајде да кажем неких функција. Све остало не долази у обзир, односно није долазило до сада у обзир док није унета та несређена глава 29, а као и у сваком математичком низу који је уређен, када се направи тзв. интерполација па се уметне један чланак, односно број у тај ред скуп постаје неуредан. Треба да се уреди. То се ради на другачији начин или издавање новог закона или пречишћеног текста или на било шта и на било који други начин да се уреде односи међусобних института. Ја ћу вам указати да због тога што у тој глави то није урађено како треба ви сада долазите у позицију да применом закона донесете можда и погрешну одлуку. Концентрисаћу се примера ради на сведока Миленковића који је јавно сведочио и нећу износити о томе шта је он рекао, шта није рекао итд. Гледам само формално какав је његов статус као доказног средства. То је лице било у бекству у лето 2005. године кандидује се, ајде тако да кажем, предлаже га по закону Специјални тужилац за сведока-сарадника. Одржана је она нејавна седница. Нешто је речено, нама непознато, јер по том истом закону браниоци окривљених или нека друга лица немају право да присуствују тој седници, па статус није добио. У реду. Креће се са новом иницијативом оно претходно решење о одбијању статуса је укинута. Креће се са новом иницијативом у којем се иде поново све из почетка, значи исказ, па процена, па статус. Занимљиво је да то ради исто судско веће које му је претходно одбило статус и сада се пред мене као човека који је склон логичком размишљању намећу неколико различитих дивергентних и опречних мисли. У чему се то састоји, шта се ту заправо десило. Има неколико солуција. Прва солуција да је обим првог исказа био таквог квалитета и значаја да му није допуштао или да одређени орган није оценио да је то довољно, ако је тако било, јер ја не знам, нисмо могли присуствовати и чути. Закон нам не да. Потом је цела та процесна радња поновљена па је дао неки други исказ који такође не знам, односно не знамо и након тога је добио статус. Сада да ли ја да претпоставим нешто што је сасвим логично, то је да је тај други исказ био много снажнији и опсежнији и

склонији да се задовоље одређене потребе доказивања или можда да претпоставим што такође није немогуће нећу да вређам никога да се једноставно онај први пут када је суд одлучивао кантар покварио суду, па није добро одмерио. Неће бити да се кантар покварио биће да се исказ у међувремену нагојио по снази и квалитету и осталим перформансама. Е, сада се поставља питање откуд та разлика и чему та разлика служи. Можда је то и у консталацији са исказима другим сведока сарадника. Сада ја толико далеко да идем нећу, али шта ја сада могу да видим. Слушали смо, читали смо оно стандарди пре статуса. Значи неко ко је испунио стандард па је добио статус. Лице са статусом мора сада да оправда тај статус. Вратићу се сада на нешто уз ваше допуштење нећу бити много историчан, али морам да кажем ово, надам се да ме нећете прекидати. Следећа ствар стоји. Истина је да су људи у погледу правне процедуре често у заблуди и да под новошћу подразумевају нешто што је одавно постојало. Управо то желим да вам кажем. Још од 13 и 14 века ова правна установа постоји. Ја ћу сада рецимо да прескочим да вам читам одређене документе, али ћу се само опреза ради, нека остане у транскрипту на њих...

Председник већа: Ја само морам да вас опоменем да се држите теме...

Адв.Миодраг Рашић: Држим се теме судија, гледам само да уведем ствар на следећи начин...

Председник већа: Дозволите да завршим колега. Молим вас. Држите се теме и коментаришите доказе које смо изводили у склопу важећих норми. Уколико имате примедбе на закон и историјска предавања о увођењу института ја бих вас молила да то будете што краћи.

Адв.Миодраг Рашић: Е, захваљујем. Врло кратко. Тај правни институт инкорпориран у средњем веку, омогућавао је пентитима, покајницима да избегну казну. И њихови сапатници су горели на ломачи да би се ти бедници спасили, а признавали су да су заједно са другим својим сапатницима јахали на метли, мазали се сотонином машћу, извршили помор деце рецимо у околини Дубровника, како кажу документи из дубровачких архива и ти су људи били потпуно ескулпирани да живе на хлебу и води и да им се остави земаљски живот. Није ово неодговарајућа паралела. Ово је од прилике ситуација у којој се налази сведок-сарадник, да зарад постизања одређене доказне материје саоптужује и оптужује људе за дела која не да нису учињена и не да нису учињена на тај начин, и не да нису учињена у том времену и на месту него рецимо чак и уопште нису учињена. Зашто имају мотив за то.

Рекао сам који је то мотив. Тамо је заиста избор био тежи и требало је ићи на ломачу и те људе ја ајде да кажем схватам. Овде то код нас није. Ово је схватио и наш законодавац од 01.06. ове године, ако до тога дође потпуно ће се променити статус сведока-сарадника, не знам само зашто. Вероватно законодавац није видео добро. И у таквој констелацији односа, видећемо како ће се даље развијати. Зато вас молим да доказну снагу исказа сведока-сарадника посебо пажљиво цените. Није ми довољан одговор који сам једном приликом чуо тако је по закону, јер има разних закона, да не вршим историјску анализу. Рецимо сећам се једног закона о ратној чистоти где су читава једна класа лица остала без главе и без имовине јер припадају једном народу. То је био закон, али упозоравам и желим да вам скренем пажњу. Овакве законске одредбе нису у складу са модерним тенденцијама европског права и да би се на то надовезао ја ћу заузети вашу пажњу само још једним краћим делом излагања, а након тога ћу препустити колеги Чабрилу да изнесе чињенице које смо заједно овде определили. Нисмо као браниоци и нису ни окривљени, односно саокривљени у једнакој позицији и то је недопустиво када се овакав исказ изводи, па макар то законом било предвиђено, јер према чл. 6 Европске конвенције о људским правима и слободама, подразумева се равноправност у коришћењу процесних средстава. То је тзв. квалитиованс. Ни једна од страна у поступку не сме бити у повољнијем положају, чак ни апстрактно, а тек конкретно. Цитираћу вам одлуку суда из Стразбура пресуда од 30.10.1991. године, серија А, број 214-б, број 27. Под повољнијим процесним положајем суд подразумева апстрактну могућност да је у некој фази поступка једна од страна у повољнијој процесно првеној позицији. Није неопходно да је она заиста искористила свој повољнији положај. За повреду начела равноправности странака довољан је сам чин постојања повољнијих процесно правног положаја. Друга одлука у случају Дел Кур односи се на подручју франковонског правосуђа које се сада морало прилагођавати оваквим примедбама суда из Стразбура. Гласи дакле одлука је серија А, број 11/34 од 17.01.1970. године. Увек ће се сматрати да је дошло до повреде чл. 6 Европске конвенције о људским правима када закон допушта учешће на рочиштима само државном тужиоцу док ту могућност ускраћује другој странци, односно њеном браниоцу. На крају да завршим. Изгледа се и законодавац мало привео памети, па када је тамо у овом новом Законику, који ће надам се бити у примедби определио да на овакава указивања из Европског суда из Стразбура и других судова који су начињени потписивањем одређених Конвенција ће се ово сматрати обавезним разлогом за понављање поступка, ако се овакве повреде утврде. Хвала вам на пажњи.

Председник већа: Добро. Хвала.

Адв.Желимир Чабрило: Поштовани суде, трудићу се да се не понављам у ономе што су изнеле колеге, али у пар тачака имаћу неких додирних ставова, па ми дозволите да вам само кратко ту одузmem време јер ћу покушати неке околности о којима су иначе они говорили да осветлим из једног другог угла, дакле водећи рачуна да се не понављам и да будем кратак износим следеће. Ни из једног спроведеног доказа не произилази да су окривљени Александар и Милош Симовић извршили дела која им се стављају на терет. Пре навођења конкретних околности у прилог оваквој тврдњи морам истаћи претходне принципијалне правне околности које указују на озбиљне недостатке и контрадикције у досадашњем току овога поступка, што све заједно условљава да се на бази оваквог стања у списима не може донети правилна и законита одлука. Под 1, пре свега морам истаћи да у овој правној ствари постоји страховити притисак са којим се ни учесници овог поступка, а мислим ни правосуђе у Србији у новије време нису сусретали. Ради се о проблему жестоког притиска медија, давања оцена, пресуђења пре суђења итд. Члан 3 став 1 Законика о кривичном поступку предвиђа претпоставку невиности. Став 2 истога члана наводи да се сви државни органи, али и средства јавног информисања, јавне личности, удружења грађана итд. морају стриктно држати ове претпоставке невиности, што у овој правној ствари грубо није био случај. Колега Вукасовић је говорио о неким околностима и нећу то понављати. Наиме, створена је атмосфера утврђених криваца и кривице, директно и на бројне начине притискало се на суд и судску независност. Наглашавам суд, дакле не веће. Проблем почиње још од истраге. Наиме, постојећих ЗКП-ом предвиђено је да јавност буде искључена у оваквим предметима у истрази, односно да се током истраге не могу давати било какве оцене, коментари, како се не би утицало на ток поступка итд. Члан 504 В став 1. По мојој оцени ова се законска одредба о ћутању у истрази различито тумачила и поштовала. Одбрана ју је доста стриктно поштовала, за разлику од различитих извора у полицији и тужилаштву итд. где су већ током истраге унапред давале процене стања, ко је за шта крив, колико итд. Шта је мене посебно зачудило у целој овој правној ствари. Ја иначе немам навику да читам дневну штампу, међутим, мој колега Рашић има и од њега сам у често случајева чуо податке о томе када ће бити главни претрес, који сведоци, на које околности итд. Питам га одакле знаш, знам из штампе и цитирам. Управо данас у једним новинама објављено да је пресуда где смо ми имали клијента и бранили га пред овим судом потврђена од стране Вишег суда и ако ми као браниоци апсолутно ништа о томе нисмо добили, нисмо знали итд. Дакле, створена је на жалост једна ситуација, где један просечни читалац боље информисан него бранилац у овом предмету. Све ово не би било битно и није вредно чак ни да се помиње, али морам да га поменем јер ово је једна сурова илустрација притисака медија и немогућности суда да спрече тај

притисак. Ова ситуација грубог притиска има два аспекта. Са једне стране постоји оправдан друштвени интерес да се јавност информише, да се види исход поступка итд., са друге пак стране постоји претежнији и друштвено много, много значајнији интерес правилног и законитог пресуђења. Ако је већ у овом случају дозвољено тако драстично мешање јавности у детаље суђења онда би мој предлог био да овај случај буде школа или мерило вредности за неке будуће случајеве. Наиме, да у будућим случајевима не дозволимо овакве притиске. Наиме, да се медијима саопшти само резултат одређене фазе рада или одређене радње или на крају крајева суђења. Тако је мој закључак везан за ову околност у накрајем, да је јавност судила и пресудила, а то сигурно нити је законито, нити правично, нити уопште има друштвеног интереса. Мој лични став је да ја имам један тежак укус линча око свега тога. Све то наравно завијено у обланду демократских интересовања слободе медија итд. што је наравно оправдано и нужно, али без обзира на све то тај горак укус линча остаје. Под 2, принципијални став нашег законодавства је да се сви државни органи који учествују у кривичном поступку морају држати начела истине и потпуно утврдити чињенице које су од важности за доношење законите одлуке. Скрећем пажњу на законску формулацију која је врло широко постављена у ЗКП-у, чл. 17 ст. 1. У том ставу не стоји да ће се истинито утврђивати кључне или битне околности већ чињенице које су од важности. Дакле, ствар је врло широко постављена и бројне су чињенице које би морали истинито утврдити. Моје искрено убеђење да на жалост у овој правној ствари, не због већа, него због мора различитих околности итд. ни изблиза није поштована ова законска одредба, односно да истина ни изблиза није утврђена. Дужни смо истину због закона, због жртава, због историје и неких будућих односа у нашој земљи, посебно дужни смо истину окривљенима, јер они ће директно испаштати, зависно од тачног или нетачног утврђења суда. Дужни смо истину због медија, шире јавности, интереса свих грађана итд. У овој правној ствари истина није утврђена и трајало би врло дуго, ако би ја набрајао којим све то чињеницама илуструјем. Осврнућу се само на неке по мом мишљењу битне околности које су јасно остале нерасветљене до данас. Рецимо, оптужницом се тврди да су председник Ђинђић и оштећени Веруовић погођени из истог оружја, истом муницијом, на истој удаљености, обојица приближно исте грађе, обојица приближно исто обучени, а на њима двојици ране улазне и излазне драстично различите. На једном 6x7 мм, на другом 25x35 мм. Када сам разговарао са једним колегом који је иначе добар математичар и указао му да је та разлика неколико пута већа, он ми је рекао ниси добро израчунао, рачуна се по површини разлика у овим ранама је 25 до 30 пута. Ја до данас немам никакво рационално образложење због чега је то тако. Вештак медицинске струке је покушао да да неко објашњење човек у ходу, криви се, не

криви се итд. није битно, али како објаснити ту разлику у отворима на одећи, ту нема покрета, ту нема људског тела итд. Да не говорим о томе да оптужница тврди да је испалено два хица, шест људи од којих је један оштећени тврде да су егзактно регистровани три хица итд. Или оно што мени лично смета и што ме шокира то је да се оптужницом тврди да се председник Ђинђић ваљда кретао тако да иде уназад према улазу у зграду Владе. Не улазећи овом приликом у то да три сведока потпуно независна и различита децидирано тврде да се није тако кретао, него да се кретао лицем према улазу у зграду Владе остаје моје питање за све присутне. Можемо ли уопште замислити човека на штакама који се креће уназад, па још тај исти човек на штакама креће се уназад на степеницама. Мени је то и мисаоно и логички како год хоћете апсолутно немогуће. Не могу такву ситуацију уз најбољу машту да замислим. Због тога кажем да ми у овом предмету до данас чак и не назиремо истину. Намеће се питање због чега је то тако. Има ли неко да то њему одговара таква ситуација, неко ко жели да нешто сакрије или не. Није битно нећу то да коментаришем, вратићемо се још на неке околности. Под 3, принципијално овај судски предмет је отворио питање доказа и доказивања и то вишеструко и врло, врло компликовано. Истакао бих само неке основне проблеме који су се појавили у доказном поступку којих сигурно не би било да се закон стриктно поштовао. Пре свега законик о кривичном поступку у чл. 17 ст. 2 предвиђа да суд мора са једнаком пажњом да испитује и утврђује и околности које терете окривљене и оне које им иду у корист. Иста одредба уграђена је у актуелни устав Србије. Оваква законска формулација значила би дакле да суд ексофицио по службеној дужности има овакву обавезу. Дакле, сам суд после овог закона дужан је да утврди и једне и друге околности без икаквих посебних предлога странака у поступку било тужилаштва, било одбране. На жалост ми то у овом случају нисмо ни видели, него чак нисмо могли ни да наслутимо тако нешто. Нити је суд сам провео и предложио било који доказ на било коју околност коју би смо могли оценити као проверу навода који иду у корист окривљенима, са друге стране суд је чак директно одбијао било какав предлог одбране за било који доказ који би конкретније ишао у прилог. Да не говорим да су најгрубље забрањиване све оне активности одбране или окривљених које би биле у том правцу приликом саслушања појединих окривљених, вештака итд. Ово нећу да илуструјем, али неке чињенице остају у списима за историју. Рецимо актуелни недавни пример. Забрана суда унапред да неће дозволити одбрани да поставља питања сведоку-сараднику Шареу, сведоку Шареу, извињавам се, не сараднику, а пре почетка његовог саслушања или забрана коју сам лично доживео да макар и укратко испитам судског вештака из Висбадена и то на питања која су по мом мишењу била крајње очигледна и једноставна, али је то ствар за неко будуће процењивање. Срећна је и законита околност да у

овом предмету поштује транскрипте са овог суђења. Мада се и ту појављује један врло сложен проблем, да нешто што сам аутентично чуо овде на претресу, што сам поделио са колегама, што смо сви записали, касније у транскрипту не стоји баш тако, него мало или на неки начин увијено, тако да има некакав други смисао. То је врло сложено питање...

Председник већа: Само да вас питам нешто. Јесте ли било када на наставку главног претреса или писмено изјаснили се да је нешто промењено, што сте ви чули и тражили да се то провери кроз аудио запис? Ако јесте реците када?

Адв.Желимир Чабрило: Извињавам се, жао ми је што сте ме прекинули. Мислио сам о томе да говорим. Тачно је да ја то нисам тражио, тачно је да то друге колеге нису тражиле, али је и тачно да смо из свега тога научили нешто да ћемо убудуће у оваквим поступцима приликом давања деликатних и сложених изјава инсистирати да се оне понове разговетно и читко, како не би касније било спорно шта је било у транскрипту, а шта није. Иначе, уколико буде било потребе ја ћу ово илустровати на месту где је то потребно, где сам како и шта чуо и регистровао и поделио са колегама како шта стоји у записнику. Из транскрипата се такође јасно и очигледно видела ова подела како стоје ти да тако кажем сведоци одбране, односно сведоци који износе у корист одбране и сведоци који износе у корист оптужбе. Сведоци оптужбе, заштићени су, њима нисмо смели постављати питања, било каква питања којима би се проверавао њихов исказ итд. Сведоци одбране су били принуђени да бескрајно, много пута понављају своје исказе, да образлажу итд. Посебно бих навео да ти сведоци које ја сада овде карактеришем као сведоке одбране то и нису били. То су били сведоци које је предложила оптужница или пуномоћници оштећених. Ми сами браниоци били смо изненађени са њиховим исказима. То је била потпуна новост за нас. Ни на који начин нико од одбране није могао утицати на њих. Код таквог стања ствари, дакле директно фаворизовање једне врсте сведока и доказа уопште и са друге стране директног игнорисања друге врсте сведока и доказа нормално је да су ни изблиза није могао утврдити чињенице или проверити наводе окриљених који њима иду у прилог. Под 4, овај предмет посебно је отворио питање сведока-сарадника, њиховог коришћења током поступка, начина њиховог испитивања, посебно начина проверавања истинитости њихових исказа итд. Пре свега око сведока-сарадника ја бих у најкраћем рекао да се слажем са изјавом коју је дао подпарол Специјалног тужилаштва, колега Тома Зорић. Наиме, он је одговарајући на питање новинара, онога дана када смо ми завршавали доказни поступак или дан раније, али то вече, мислим да сам видео то на телевизији, а питање новинара је било о томе зашто у предмету тзв. Стечајне мафије нема

сведока-сарадника, колега Зорић је одговорио покушаћу да га цитирам по сећању. Смисао мислим да сам погодио, али нисам сигуран у тачност речи. Рекао је да у том предмету тзв. Стечајне мафије има довољно доказа и он је то илустровао поређењем са Нијагаром. Има толико доказа као Нијагара. А, онда је поучно рекао новинару. Сведоци-сарадници се користе тамо где нема доказа. То је суштина његове изјаве. Моје питање је за све нас присутне у овој суду је шта ли тек значи предмет у коме има већи број сведока-сарадника. Како ли ту тек стојимо са доказима, када имамо више сведока-сарадника, а све на исте околности. Молим вас ово је врло принципијална и врло важна ствар. Пре свега поставља се правно питање, може ли у једном кривичном поступку, у једном истом кривичном предмету, може ли једно лице имати статус сведока-сарадника или то може бити више лица. Ја сам пажљиво ишчитао Законик о кривичном поступку на ову околност и мени се чини да никако није била интенција законодавца да чак више лица у једном предмету може имати овакав статус. Чак и када постоји само један једини сведок сарадник и то је изузетак од општег правила да сви извршиоци кривичног дела морају кривични одговарати. Овде дакле постоји ситуација коју ће некада неко морати да објасни пред стручном јавности и пред историјом грађанима и тако даље. Наиме, зашто се чак неколицини људи из исте групе окривљених даје такав статус, када се зна на пример, да је рецимо сведок сарадник Миленковић један од најближих пријатеља пок. Душана Спасојевића, како је сам изнео, у каквим је све делима учествовао, који очигледно нема никаквог мотива за сведочење осим да прикрије сопствену одговорност. Или треба ли као илустрацију тога колико Миленковић штити сам себе подсећати вас на његов исказ дат око Лимеса и тако даље. Или сведок сарадник Сувајцић који је иначе био главни дилер дроге, који је уз то учествовао у бројним злочинима и тако даље, такође има статус сведока сарадника на околности које чак ни уз најбољу вољу у овом предмету не умемо разјаснити. Да ме неко не би погрешно разумео. Не замерам тужилаштву само зато што је дало статус сведока сарадника Сувајцићу, ја то директно замерам и за Миленковића и за све остале сведоке сараднике у овом предмету. Оно на чему ћу посебно инсистирати по потреби у жалби је то да тужилаштво и суд макар у најгрубљим цртама објасне у чему је то допринос ма једног јединог сведока сарадника саслушаног у овом предмету и на које околности. Ја ниједну једину такву околност до сада нисам видео. Ако тужилаштво већ користи сведоке сараднике и то и Сувајцића и Миленковића и Буху и Вукојевића. Претпостављам зато што је рекао Томо Зорић зато што нема других сведока, постављају се бројна питања. Требало их је бити један, два или више. Требало им се дозволити да износе шта год им падне на памет, а да се то на било који начин не проверава. Како објаснити да ниједан једини навод из њихових исказа није упоређен са материјалним траговима. Рецимо сведок

сарадник Миленковић наводи уништавао сам оружје, уништавао аутомобиле и тако даље. Полиција је то могла милион пута да провери, да докаже и тако даље. Било каквог трага или доказа немамо. Ваљда зато што је то рекао сведок сарадник и ту се ставља тачка, то је готово. Има ли иједне једине околности која је сумњива из њихових исказа, а да смо је проверили. Посебно шта да радимо са оним околностима где су њихови искази контрадикторни. Различити један од другог. Има доста тих детаља и нема потребе овде све да их наводимо. Рећи ћу само укратко. Колега Рашић и ја смо на пример испитивали сведока сарадника Миленковића према подацима како их је претходно изнео сведок сарадник Вукојевић. Добили смо сасвим различите одговоре. По потреби образлагају то и цитирају даље и тако даље. Суд се није упуштао у све то и актуелно постоји ситуација са више сведока сарадника дакле не једног сведока који помаже тужилаштву, већ фактички постоји по мом мишљењу незаконита ситуација. Тужилаштво пружа заштиту групи раније окривљених да би гонило другу групу окривљених. Моје питање за све присутне у овој судници, молим вас где је више окривљених, међу сведоцима сарадницима или на клупи. Је ли то законито, је ли то идеја закона? Ко то даје право тужилаштву да оно самовласно овако диференцира окривљене. Наравно има ту и доприноса суда који је донео судску одлуку и дао им такав статус. Али је ово једно озбиљно, озбиљно питање. Нисам сигуран да га ми сви сада можемо сагледати, али будућност ће свима нама дати оцену за овакво поступање. Око тога иначе како су добијали статусе, када се ко сетио чега и тако даље, говорили су колеге па да се о томе не понављам. Под 5, Устав Србије у члану 33 став 5 новелирао је донекле наш кривично правни систем. Ја сам већ говорио о томе и сада ћу само пар реченица да то провучем као идеју. Наиме, Устав Србије у наведеној законској одредби разликује сведоке оптужбе и сведоке одбране. По мом мишљењу ствар је врло принципијелна и важна и заслужује да се адекватно испита и примењује. Ја сматрам да се ради баш, баш о врло значајној законској одредби и за овај поступак, али и за све будуће. Устав дакле ставља у једну равну и сведоке оптужбе и сведоке одбране. Даје им исту доказну снагу и исту вредност. То је дакле принцип кога би морали сви ми да поштујемо и сада и у будуће. Упоредимо то са ситуацијом у овом предмету до данас. У броју доказа изведених у корист оптужбе и корист одбране. У броју радних дана колико су провођени докази оптужбе, а колико докази одбране. У броју сведока саслушаних у корист оптужбе и у броју радних дана где су саслушавани сведоци у корист одбране. Разлике су драстичне и неупоредиве и заиста нема потребе да вас замарам са таквим детаљима. На жалост по мом мишљењу суд се чак није потрудио ни да направи један привид некаквог поштовања права одбране, већ је једноставно поставио оштру баријеру између те две групе доказа тако да се заиста по мојој оцени у овом предмету не само

кршио закон већ и Устав. Нећу да кажем да је Устав савршен и да је светиња. Има у њему одређених ствари које сматрам погрешним, а донетим вероватно због брзине или не знам због чега. На пример у члану 34 став 5 наш Устав помиње казнене одредбе, што би значило дакле да ми у систему кривично правне заштите имамо и неке друге осим кривично правних, дакле није ни Устав савршен. Али ова уставна одредба о сведоцима оптужбе и сведоцима одбране је по мом мишљењу кристално јасна и требали би је поштовати. Под 6, постоји један број примедби које се морају рећи, које се односе на поступање суда које сматрамо иде на уштрб праксе и није у духу Устава и генерално кривичног законодавства иако је то поступање законито. Конкретно ради се о следећем: Дакле, суд поступа по закону, али по мом мишљењу нецелисходно или на неки начин штети се процесној економији, штети се духу кривичног законодавства. На пример, законито је и у духу постојећег закона да се сведок сарадник може саслушати без присуства јавности. Сасвим законито и ту смо сви сагласни. Нема потребе да образлажем колико би ово правило морало бити изузетак јер битно, а непотребно компликује поступак. Изазива могућност разних сумњи и спекулација и тако даље. Међутим, у овом предмету ми смо имали ситуацију да је код једног броја сарадника искључивана јавност. Тако се поставља питање, а шта се штити искључивањем јавности. Принципијелно, без икакве везе са већем и са судом, јер кажем суд је поступао законито, али ми морамо ценити шта је резултат за поступак свега тога. Ја заштитни објекат искључења јавности не видим. Дакле, да ли се ту хтело заштитити морал, некакав друштвени интерес, или по мом мишљењу сведоку сараднику је просто било комфорније да износи у нејавној седници да буде сакривен у тишину своје анонимности и да рачуна да ће то тако вечито остати. Управо супротно моје мишљење да би сведоком сарадником морале да се доказују околности иначе непознате и управо мислим да је и смисао сведока сарадника да се јавност упозна са тим. Или на пример суђење групи као што је ово. Суђење у групи је сасвим законито. И ту нико сигурно не може имати примедба. Међутим, поставља се питање целисходности. У овој групи поступак је био јединствен као што је рекао колега Вукасовић суд га је раздвојио на два велика дела, такозвано убиство Ђинђића и такозвани Земунски клан. И то је добро. Али ми је жао што суд није наставио даље у том правцу и што није даље раздвајао поступке јер само тако у тим ситнијим раздвојеним поступцима много лакше би се установила истина, много лакше донела одлука, много лакше определила појединачна индивидуална одговорност и тако даље. Не видим разлога због чега то није учињено до данас, наиме због чега до данас поступци нису даље раздвајани осим притиска јавности. Законских и правних разлога не видим. Под 7, када смо код ових принципијелних околности правних околности које сматрам суштинским недостацима овог

поступка морам истаћи и следеће по мом мишљењу можда квинт есенцијално или кључно питање у овом поступку. Наиме, ко је на оптуженичкој клупи односно ко би требао бити, да би истина била задовољена. Закон не користи израз правде али чини ми се да због историје и суштине овог поступка морамо рећи следеће. Обезбеђење, односно заштита пок. Председника Ђинђића пре догађаја код хале Лимес било је зачуђујуће лоше, алкаво и пре свега грубо непрофесионално. У исто то време СУП Србије је имао и потребне кадрове и потребну опрему и то је очигледно јер су претходни шеф државе и Владе обезбеђивани како треба, професионално и успешно. У чему су били проблеми, ја не бих елаборирао. Нисам довољно стручан за то, али има нешто што је и лаику очигледно. Према подацима људи из обезбеђења кола која су се користила за Председника Ђинђића и за његову пратњу била су неадекватна. Људи из обезбеђења нису имали панцире. Имали су проблема са радио комуникацијама због неких проблема у тој техничкој опреми. Недостатак планова обезбеђења била је фрагантна чињеница. Није било практично никакве сарадње државне и јавне безбедности у питањима обезбеђења Ђинђића, а посебно није било сарадње МУП-а безбедности и самог тог обезбеђења. Без жеље да коментаришем ове околности рецимо за сада да је то скуп несрећних околности. Даље, посебно је значајно питање ко је радио у обезбеђењу Председника Ђинђића. Били су браћа Веруовић и остали. За њих смо за браћу Веруовић смо од сведока сарадника Миленковића чули да су имали прошлост која је имала везе са полицијом утолико да су били са друге стране закона. Дакле, ради се о људима који нити су обучени, нити проверени, нити на било који начин припремљени за овај сложен и одговоран занат у полицији. Нисмо чули до сада да је било ко од стручних квалификованих људи из МУП-а обезбеђивао Председника Ђинђића. Рецимо да је и то једна несрећна околност. Поставља се и питање ко се иначе на ширем политичком плану бавио обезбеђењем Председника Ђинђића. Човек чије име нећу помињати није важно за ову ситуацију, али истичем да је тај човек био члан Владиних и других тимова где су се разматрала питања безбедности па и питање безбедности Председника Ђинђића, а по струци је тај човек машински инжењер, стручњак за бродске инструменте. Колико је такав човек квалификован да се бави овим сложеним питањима можемо проценити сви заједно. Рецимо да је и то несрећна околност. Посебан је проблем био са техничким обезбеђењем што су рекле колеге да обезбеђење баш не ради код Владе када треба да ради, да се камере уклањају и тако даље, али рецимо и то је једна несрећна околност. Очигледно се дакле може закључити да пре Лимеса Председник Ђинђић није имао полицијско обезбеђење већ нешто што би смо означили као импровизацију и рецимо да је око њега било невероватно много несрећних околности. Онда се десио догађај код хале Лимес. Очигледно је свима да Председник

Ћинђић је тада остао жив не захваљујући његовом обезбеђењу него стицају срећних околности пре свега томе што сведок сарадник Миленковић није успео камионом да скрене у леву страну и да заустави аутомобил Председника Ћинђића и колону возила која су била са њим. Колико је то обезбеђење било непрофесионално, алкаво и импровизовано, види се из саме те чињенице шта се дешавало код Лимеса. Сведок сарадник Миленковић након догађаја код Лимеса није чак ни претресен. Камиони нису претресани, нису узети отисци прстију из камиона. Једном речју нису предузете елементарне полицијске радње које би сигурно биле предузете у сваком другом случају. Ајде да кажемо да је и то некакав стицај несрећних околности. Ако је до тада до Лимеса обезбеђење Председника Владе било импровизација, након тога то је морало бити врло озбиљна ствар коју је требало драстично изменити и поставити у законске и стручне оквире рада МУП-а. Наиме, сви полицајци саслушани у овом поступку изјавили су да им је било јасно да се код Лимеса ради о покушају атентата. Има сад једна груба и очигледна нелогичност коју морам истаћи. Свима је било јасно да се ради о покушају атентата, а ми до данас нисмо видели ни прочитали извештај, белешку, било какав службени документ на шта је иначе обавезан по правилима рада сваки запослени у МУП-у посебно у безбедности како би уобличио своја сазнања и предложио обавезне полицијске мере. Ја вас подсећам на оно што смо типично чули од свих саслушаних припадника МУП-а. Не знам, не сећам се или стандардно цитат то није било у мојој надлежности. Молим вас, ноторна је истина полиција, а специјално државна безбедност не ради по сећању и по усменим изјавама. Ради искључиво по писаним документима, строго прописаним како ће бити у којој форми. Ту нема говора да се неко сећа или присећа је ли био покушај атентата или није. То мора писати црно на бело, а ми то црно на бело до данас нигде али нигде нисмо видели ма у којој форми било од ког полицајца. Молим вас, дозволите ми само минут дигресије, да би сте разумели. Када полицајац који је задужен рецимо за проналажење украдених возила и иде по улици и он пронађе човека који дилује дрогу без обзира што то није из његовог домена, он мора да напише извештај да је пронашао човека који дилује дрогу, мора то да достави начелнику. Начелник то мора да парафира. Мора он да достави одговорно начелнику који је задужен за дрогу, а овај што је задужен за дрогу мора да напише шта је предузео по томе, је ли ухапсио тога, је ли га прати, је ли га слуша, шта ја знам шта му ради. Дакле, у овом случају код овако фрагантног утврђења, наводног утврђења припадника МУП-а о томе да се ради наводно о покушају атентата, морао је макар неко, макар неко од њих да то и напише, макар у форми неке белешке са неког састанка или било чега другог. Знате, први школовани полицајац у Србији био је Таса Миленковић. И његов први проблем пре 150 година када је успоставио полицију у Србији био је да

науци оне неписмене грешне писаре, чланове кварта и остале, све што радите морате написати. Па треба ли да вас подсећам на Нушића и «Сумњиво лице» где онај несретник тамо доводи два сведока да има неку процесну форму. У овом предмету немамо ни трага од тога, 150 година после Тасе Миленковића. Покушај атентата иначе сам по себи црвено светло или светло за узбуну за све полицијске и државне структуре у свакој земљи. Могући атентат на Председника Владе или шефа државе су акти највећег значаја за сваку полицију и сваки полицијски тим у било којој земљи, па и у Србији на то мора апсолутно да реагује. Ми до данас прво дакле нисмо сазнали да ли је било шта написано око тога. До данас нисмо чули ни видели ма један документ да је било шта полиција предузела поводом тог покушаја атентата у смислу да је истраживала ко је то, ко стоји иза, везе, везе са иностранством, домаћим структурама и тако даље. Посебно иза тога обезбеђење Председника Ђинђића морало је бити драстично измењено. Ја нисам експерт, али ако га је до тада штитило троја кола из пратње, морао је имати 6 кола, ако је било 6 људи у обезбеђењу, иза тога морао је имати 12 људи у обезбеђењу. Ако су панцири до тада били проблем, морали су сви имати панцире чак и он, специјално он и неко је морао да напише и потпише да Председник Ђинђић мора да носи панцир. А ако се то баш њему не носи нека одбије, али за историју и за законитост рада службе полиција је то морала да напише. Да не говорим потпуни изостанак било какве оперативне радње на истраживању целог случаја. Молим вас, онда се ја питам да ли је и то једна од несрећних околности. Морам да вас подсетим да је оштећени Веруовић изјавио на главном претресу да су већ од краја 2002. године у обезбеђењу Председника Ђинђића имали најаву постојања претњи атентатом од стране Макине групе. Већ од краја 2002. године. А надаље, на страни 103 његовог исказа он каже после Лимеса ништа није промењено у обезбеђењу. У почетку ми се чинило да је то алкавост, да је то неодговорност, али сада заиста то не желим да коментаришем, али то је језиво. Онда се на жалост десило убиство. Онда се иза тог убиства дешава увиђај о коме су говориле колеге. По мом мишљењу потпуно незаконит, хаотичан, прекратак, са низом потпуно нејасних околности на пример у записнику о увиђају имате да је нађен и један метак, цео метак, дакле тане, чаура, пуњење, све остало. Не пише ни ког калибра, ни где је нађен ни тако даље ни тако даље. Није битан тај метак, али је битно колико је увиђај извршен алкаво, кратко, да не коментаришем даље. Али рецимо да је и то несрећна околност. У предмету К.П.бр.3/04 узимам за слободу да упоредим с тим предметом јер тамо имамо већи број убистава и већи број записника о увиђају. Има неколико записника о увиђају који су школски пример како се пише записник о увиђају и шта судија ради. Дакле, судија први долази, полиција га позива, распоређује шта ко има да ради, остаје до последњег тренутка он и тек када он каже да могу да

напусте лице места, сви напуштају лице места. И то је прави увиђај. Интересантно је питање у тим дакле да кажем обичним убиствима записник о увиђају је ваљан, законит, правилно сачињен. У овом предмету због нечега не. Моје питање за све присутне, ја не знам одговор, је следеће, како објаснити све ове да кажем несрећне случајности. Како објаснити нереаговање полиције, ни пре Лимеса, ни после Лимеса, ни после атентата. Како објаснити тај мук. У чему се ту у ствари ради, чији су ту мотиви, па не можемо рећи да је било ко од окривљених у било чему могао утицати да се Председнику не да панцир или да панцир, да ауто, не да ауто и тако даље. Да се толико случајности одједном стекне, на једном месту немам коментар. Мени се чини да неко ко на жалост није овде са нама у судници много више зна о свему томе, а ко је тај у ком својству са којим намерама, није моја надлежност и ја не треба то да коментаришем. Међутим, очигледно је да су одговорни и тадашњи министар и тадашњи шефови државне и јавне безбедности и тадашњи повереник председника Ђинђића задужен за безбедност и сви надлежни руководиоци у МУП-у и у државној безбедности. Зашто до данас после Лимеса никада до данас није поведена интерна истрага унутар МУП-а да се утврди ко је шта радио и ко је шта требао да ради, је ли било пропуста или није било пропуста. Чини се да је неком било у интересу да Председник Ђинђић не буде обезбеђен, некеме је било у интересу да се буквално ништа не предузима на његовој безбедности, чини се да је истим тим структурама било стало и до његовог краја. То су прави кривци за ово кривично дело, а ли на жалост они не седе овде на столици. Посебно морам да се осврнем и да прокоментаришем извештај који је дала такозвана Кораћева комисија, а који је иначе извештај проведен као доказ овде на главном претресу. Наиме, у једном броју теза које сам ја овде изнео око тога...

Председник већа: Колега само можете коментарисати онај део који смо извели као доказ. То су само две ствари које смо прочитали.

Адв. Желимир Чабрило: Тако је. Тако је. Дозволите само у најкраће да се осврнем на тај...

Председник већа: Извештај комисије Кораћеве нисмо спроводили као доказ. Јесмо два доказа извели и то коментаришите оно што има везе са предметом.

Адв. Желимир Чабрило: Прочитани су на главном претресу и тако даље и не мислим уопште да широко улазим у тај извештај, али хоћу само да поткрепим и да илуструјем са једним детаљом из тог извештаја овде што сам ја овде износио. Наиме, ја сам рекао да није било сагласности и сарадње између МУП-а државне безбедности и

непосредног обезбеђења Председника Ћинђића. У том извештају стоји другачије. Наиме, тамо кажу не да није било сарадње, него је било директне суревњивости и сукобљавања. И та комисија чак илуструје ту ситуацију пошто нам је то блиско неки дан смо гледали снимак «Б-92» и оних кола која излазе из зграде Владе. У Кораћевом том да кажем извештају односно извештају кога је срочила та комисија Владе Србије, каже, колика је та суревњивост била између МУП-а и обезбеђења Председника Ћинђића, види се и у тренутку повређивања Председника Ћинђића да милиционер који је био у кућици на улазу у зграду Владе није изашао да заустави саобраћај што иначе редовно мора да ради. Да не говорим о томе да је иста комисија утврдила да би унутар рока од 45 дана у СУП-у морала да се проведе интерна истрага, да се утврди ко је кривично одговоран, ко је дисциплински одговоран у МУП-у и у државној безбедности за ово што се десило. Да не говорим о томе да је та комисија утврдила да би у истом року од 45 дана требало да се утврди да се направи анализа грешака за нека будућа времена. До данас свега тога нема. До данас ми немамо ниједног припадника ни МУП-а, ни државне безбедности, ни било чега да је на било који начин био прозван и био одговоран за ово што се дешавало. А дешавао се тај грозни мук. Под 8, принципијелно у овој правној ствари поставило се и питање када говорим о питању доказивања онога што је радила полиција. Наиме, да ли је то што је радила полиција било законито и да ли је то било у оквирима ЗКП-а. Не мислим при том да је сама полиција одговорна због тога, већ су радње пре истраге и током истраге тако вршене да су и надлежни органи суда и тужилаштва омогућили једноставно полицији да она сама проналази и одређује кључне доказе. Да не говорим о овом несрећном увиђају у Адмирала Гепрата и код зграде Владе и тако даље, где је судија дошао сасвим кратко, а затим полиција до дубоко у ноћ наставила да врши увиђај, с тим да се исправљам, не полиција, него један једини полицијски техничар врши увиђај у Адмирала Гепрата, а други техничар врши код зграде Владе. Један једини одређује шта ће бити доказ, шта неће и тако даље. Узмимо чак да је он то радио крајње савесно, крајње професионално али је наше питање је ли један једини полицијски техничар довољно оспособљен и довољно квалификован за такве радње, а закон налаже учешће суда и тако. Посебан је правни проблем када говоримо о томе шта је полиција радила и како је радила полиција. И ја га могу илустровати рецимо ситуацијом где је нађена спорна пушка «Хеклер и Кох» где је истражни судија сасвим законито навео под наводницима показана ми је пушка. Где се наводно констатује да је уз пушку нађена кутија муниције, где постоји фотографија те кутије. До данас не знамо је ли била кутија празна, пуна и тако даље и тако даље. Шта је моја суштина и шта је моја идеја? Дакле, поступање полиције у овом предмету је битно са аспекта да проценимо, ко одређује доказе, полиција или законом предвиђени органи дакле пре свега

истражни судија. У овој правној ствари постоји још неколико ситуација где се полиција претпостављам и због себе, а и због става других органа у поступку појављивала фигуративно да тако кажем искључивог органа који проналази и фиксира трагове и тако терети одређена лица. Имали смо рецимо серију докумената које је полиција насловила као службену белешку. Касније се то у ранијем поступку користило више у смислу записника о увиђају и тако даље. То су једном речју, по мом мишљењу битне принципијелне ствари и једноставно на бази искуства кога имамо из овог предмета не смемо дозволити да у будуће полиција креира доказе и да полиција одлучује шта ће и где како бити. Узимам само још један свеж пример. Рецимо сведок Опарушић отац, саслушан на главном претресу јануара ове године, каже да је полиција сакупила на гомилу пиће и боце из његовог стана па их је онда фотографисала. Мисли на стан у Булевару Михајла Пупина. Па наводи затим да је видео како припадници МУП-а постављају фантомке па их онда фотографишу. Иначе оба сведока и отац и син Опарушићи наводе да док је полиција вршила претрес, они су седели издвојени у дневној соби. Они нису видели одакле су узете ствари и тако даље и тако даље. Дакле, по мом мишљењу полиција је радила супротно одредбама Закона, чланова 78 и 79 ЗКП, односно иако је било сасвим довољно времена полиција није тражила одлуку истражног судије, нису позивали сведоке и тако даље. Истине ради морам да наведем да они онда и те своје радње нису карактерисали као претрес, него као преглед. Али шта је то преглед, која је то процесна радња, то је опет посебно питање да не улазим у све то. Као још један карактеристичан случај по мом мишљењу незаконитог проналажења трагова од стране полиције наводим проналажење трагове отисака прстију на појединим предметима. Говорићу само принципијелно без конкретних детаља, али мислим да је следеће битно да разјаснимо. Појављује се велика група нејасних околности, а пре свега каквог је процесног значаја проналажење папиларних линија на покретним предметима свакодневне употребе. Дакле, мислим на чаше, флаше, новине и сличне околности. Покретни предмети свакодневне употребе. Ми смо овде имали ситуације са паковањем јогурта, боцом киселе воде, код Милоша Симовића имали смо отисак прста на пластичној чаши за павлаку и тако даље. Истичем да оно што ја знам приликом претреса стана у коме су живели Милош и Александар Симовић марта 2003. године из стана је узет већи број тих покретних предмета свакодневне употребе без икакве процесне форме, дакле без белешке о одузимању и тако даље. Приликом хапшења Александра Симовића, када је у бекству ухапшен из стана у коме је био такође је узет један већи број предмета свакодневне употребе покретних чаше, флаше али и веш и чешљеви и тако даље, без икакве признанице о свему томе. Тако се отвара једно фундаментално принципијелно питање колика је процесна вредност трага отиска прстију нађеног на покретној

ствари свакодневне употребе. Инсистирам на томе да би се то разликовало од покретне ствари изузетне употребе. Ако се нађе отисак прста на пиштољ, на експлозиву, на бомби, на пушци, па онда је то потпуно друга ствар, заслужује потпуно други третман и тако даље, али отисак прста на пластичној чаши од павлаке нађен у стану том и том по себи је, по мом мишљењу никакав доказ. Да не улазим у то да ми код свих тих трагова папиларних линија до данас нисмо видели ни један налаз да је ту онај комплетан фиш са свих 12 карактеристика, где је фотографисано где је нађено, где је фиксирано, да је то направљено оно стварно у законској форми како треба. Немамо ни један једини такав налаз у списима предмета, до недавно како сам ја проверавао. Остаје нам да полицији верујемо или не верујемо на реч. Наиме, да верујемо или не верујемо тим полицијским вештацима дактилоскопске струке. Мислим да их је неко из већа питао о томе шта им је потребно од струке или обуке да би се бавили тим својим послом, они су рекли да је 6 месеци курс некакав потребан да би се могло радити на дактилоскопији отисака. Вероватно је то сасвим довољна обука у полицијске сврхе, али за судско вештачење, за потребе суда то је апсолутно недовољно и то ми имамо пример у овом предмету. Посебна нелогичност или мени овако једна нејасна и нелогична околност, како то да су у свим тим становима нађени по правилу по један отисак прста по једног окривљеног. Знате, ако је ту на тој чаши у том стану нађен један отисак прста Милоша Симовића и ако се претпостави да је он био у том стану, па морало је бити још стотину или хиљаду његових отисака, на вратима, ваљда је користио ВЦ или тоалет или спаваћу собу или било шта. Како ту ни један отисак није пронађен. Тужилаштво иначе, морам само још на то да се окренем, правни основ у оваквом раду полиције види у члану 81 ЗКП-а. По мом мишљењу ради се о врло важном и принципијелном питању, та законска одредба дозвољава полицији да уђе у стан, али само у посебно побројаним специјалним околностима. Дакле, у случају хитности, потребе за хапшењем и тако даље и тако даље. У свим овим овде ситуацијама ја нигде нисам видео ни хитност, ни било коју ванредну околност која би оправдавала да полиција напрасно улази у стан, да не сачека, да не обавести истражног судију, да им истражни судија не да комплетне налоге и тако даље. Рекао сам вам ово један или више отисака у стану. Па, ја мислим да би сваки истражни судија рекао, слушај ако сте нашли један, мора их бити још 50. Пронађи још 10, али пронађи на неком фиксираном предмету, не на покретној ствари. 9) Сасвим кратко, око редоследа извођења доказа у овом кривичном поступку. Тачно је да је ЗКП-ом члан 326 став 3 предвиђено да председник већа утврђује редослед извођења доказа на главном претресу. Нормално и логично би било да се такве одлуке и саопштавају како би се странке у поступку могле припремити за извођење доказа, посебно у овако сложеним предметима где досадашњи транскрипти

обухватају, чуо сам од колега наводно око 20.000 страна, тако да је то апсолутно немогуће носити или руковати са тим. Једини начин да се снађемо у планини тог материјала био би коришћење лап топова и ЦД-а, где имамо све снимљено, међутим имали смо забрану већа да користимо лап топове у овом предмету из мени непознатих околности, али то не желим да коментаришем. Желим да коментаришем следеће: Дана 19. фебруара ове године председник већа је одредио које ће сведоке саслушати наредног дана, дакле 20.2.. Сви ми браниоци спремили смо се за те сведоке које је председник већа одредио за сутрадан. Бранилац Вукасовић се чак није ни појавио тог дана 20., јер ни један од сведока који су били планирани није имао никакве везе са одбраном Звездана Јовановића. Да кажем изненада, без коментара појавила се сведок, адвокат Весна Радомировић. Дакле, сведок кога је једино ваљано могао испитати колега Вукасовић. Једини је он знао околности, историјат и све. Ми смо остали били немоћни. Због чега се тако десило не знам, или рецимо иста ситуација се десила 2 дана касније, 22.2. где је председник већа објавила да ће наредног дана суђење наставити читањем транскрипта. Ми смо се спремили за те транскрипте и тако даље. На суђењу одједном се појавио сведок Шаре, дакле околност на коју странке а претпостављам и тужилац и ми из одбране апсолутно нисмо били припремљени, нисмо могли прочитати и тако даље. Заиста не види се сврха оваквим изненађењима, чуо сам од колега препадањима, не видим да је њима било шта доказано од навода из оптужнице и не видим било какве друге користи за поступак. Под 10) Кад сам већ код тога. Сасвим кратко само две или три реченице. У овом предмету било је доста околности које бих ја окарактерисао као личне ноте суда. Дакле, «личне ноте суда» у односу на одбрану. То је било карактеристично и током ранијег вршења дужности председника већа, тада судије Кљајевића а и сада током председавања судије Месаровић. Не желим да наводим и да коментаришем такве околности осим што морам да истакнем да је било оваквих личних нота, да сам их ја на својој кожи лично осетио неколико пута и морам да истакнем нисам повређен због тога, али је по мом мишљењу повређена законитост и истина. Сваки пут када сам устао и када сам се трудио да нешто учиним у овом поступку, трудио сам се да макар мрвицу допринесем истини и баш у тим ситуацијама био сам спречаван и тако даље. Тако да једини губитник у тој ствари практично је истина. Под 11) Морам да наведем да сам био запањен предлозима пуномоћника оштећених у допуну доказног поступка у време кад смо те предлоге стављали, јер су сви ти предлози били по мом мишљењу покушај злоупотребе суднице у политичке сврхе. Ту се слажем са ставом Специјалног тужилаштва и суда који је тада такве предлоге одбио, јер је само такав одбијајући став законит. Међутим, читава та ситуација заслужује кратак коментар, јер њоме се отвара питање мотива, што је врло битно за свако дело убиства па и за

ово. Чини се да је основна идеја пуномоћника оштећених била да се овде ради о политичком убиству. Пуномоћници оштећених су такву идеју и поновили у својим завршним речима са кључном идејом, макар како сам је ја препознао, да је убиство Ћинђића политичко убиство пар екселанс. Истине ради, морам навести да је Специјални тужилац у својој завршној речи ту био неупоредиво одмеренији и пажљивији. Његове су формулације углавном биле, да је разлог убиства криминални основ деловања Душана Спасојевића, нека ми не буде замерено не цитирам га баш баквално, али по сећању од прилике тако је рекао. Мада је и он на пар места повукао и неку линију могућих политичких аспирација, али врло опрезно и завијено. Кривично законодавство у Србији не познаје политичко убиство и заиста није јасно шта би се хтело тиме рећи, али се има утисак да је жеља пуномоћника оштећених да тиме, да је то политичко убиство, да је то као нека врста отежавајућих околности и тако даље, и тако даље. Молим вас дозволите ми само две реченице дигресије. Ми у Србији на жалост знамо шта је политичко убиство. Као политичко убиство у доктрини се узима као политичко убиство пар екселанс, убиство Краља Александра и Краљице Драге. Због чега и у чему је ту разлика са убиством Ћинђића. Наиме, то убиство Краља Александра резултирало је, променом династије, променом спољне, променом унутрашње политике, променом политичког система, од једног ауторитарног система, чврсте и искључиве власти прешло се на једну врло просвећену, парламентарну демократију и тако даље, и тако даље, на једну монархистичку парламентарну демократију, врло напредну за то време и тако даље. Дакле, то је убиство резултирало значајним политичким променама. Убиство Ћинђића, молим вас и то морам рећи на овом месту је свакако по себи једна трагична чињеница и мислим да смо сви ми браниоци у томе сагласни и јединствени. Он је пре свега и човек и родитељ и супруг и син и све остало и нестанак било ког човека, посебно и Председника Владе је сам по себи трагедија, али не желимо да због те једне трагедије нашим грешкама дозволимо да се направи трагедија према окривљенима тиме што ће испаштати и шта треба и шта не треба. Молим вас, после Председника Ћинђића, његову Владу наследио је човек његове странке, господин Живковић, није било никаквих измена ни у спољној ни унутрашњој политици, ма у чему. Политичке димензије случаја ја апсолутно не могу да видим ни у чему. Можда, ако бих се овако лично питао у чему је ту нека политичка димензија или шта ту није било у реду, по мени је ово ћутање СУП-а, непоступање СУП-а, ту ја видим некакве могуће политичке мотиве или разлоге, али у самом убиству их не видим. О чему се у ствари овде заправо ради? Тужилаштво ставља на терет оптуженима извршење кривичног дела убиства највиших државних органа из члана 122. Ово кривично дело је врло, врло сложено за доказивање, јер у њему се мора доказати и квалификовани облик умишљаја. Дакле, не обичан умишљај,

него квалификовани. Умишљај који иде у томе да се иде, каже ко у намери угрожавања уставног уређења или безбедности. Дакле то је предуслов, такав умишљај, не обичан него такав умишљај. Ко је имао дакле умишљај да мења устав, да угрожава безбедност и тако даље. Мени се чини да су ове формулације о такозваном политичком убиству један покушај маске да се иза тога сакрије ово што закон децидирано наводи као угрожавање уставног уређења или безбедности. Молим вас, ја сам пажљиво прегледао списе на данашњи дан, ја не могу да пронађем било какав доказ према било коме од овде окривљених, да има било каквог трага о томе да је имао намеру да угрози безбедност или да овај, или уставно уређење. Посебно се још јавља један врло сложен правни проблем, ја га нећу даље елаборирати, него га само навести суду, да га суд има у својим размишљањима. Нисам видео да имамо материјалних доказа о овоме, али оптужница разликује извршиоце и помагаче у овој правној ствари. Претпостављам да су извршиоци имали умишљај, шта је с помагачима. Помагачи одговарају у границама свог умишљаја. Проблем је што помагачи сигурно нису имали било какав умишљај у том правцу, извршиоци такође. Ја ово тврђење око наводног политичког убиства не видим друго, него као некакву обланду или маску, е сад ћемо у све то уклопити њихов умишљај. Молим вас, то не може тако. То би било апсолутно незаконито. Морам још једном да повучем паралелу са предметом К.П. 3/04. Наиме, тамо постоји један број окривљених, који су окривљени и у овом предмету а у том предмету, тамо К.П. 3/04 ставља им се на терет да су вршили разна кривична дела али сва са циљем стицања материјалне добити. Народски речено све су радили за новац. Као правници и одговорни људи морамо испитати да ли је и у овој ситуацији било било каквих доказа, индиција или околности које би указивали да је убиство Председника Ћинђића извршено евентуално за новац. До данас у списима предмета нема апсолутно никаквог трага о томе. Дакле, и тај се мотив мора искључити. Тако се вртимо у круг, прави се један циркуломвизиозу. Мотив до данас убиства на жалост нисмо утврдили. Он очигледно није био намера угрожавања безбедности или уставно поређење. Он очигледно није био новац. Не знам, ја макар не знам и не могу да распознам у чему је мотив макар до данашњег дана овог предмета. Под 12) Око вештачења проведених у овој правној ствари. Пре свега и колега Рашић и ја истицали смо до сада, да је до сада вршен један већи број вештачења у којима су се као вештаци појављивали запослени у МУП-у. Ми смо истицали и законске разлоге по којима сматрамо да је то незаконито. Наиме, не може бити истовремено вештак, не могу бити истовремено и вештак и оштећени запослени у једном органу, конкретно у МУП-у. Суд је донео решење којим је одбио такав наш став са својим образложењем кога ја уважавам, али свеједно мислим да је овакву законску одредбу требало поштовати. С друге пак стране, један број вештачења одређивао је и проводио сам

МУП, без наређења и одлуке суда, што је директно супротно члану 238 став 3 ЗКП-а. Говорио сам већ о томе кад МУП може извршити вештачење, дакле само у специјалним ситуацијама да, и само за одређена блажа кривична дела за које је прописана казна затвора до 10 година и тако даље. Као пример незаконитог вештачења узимам и вештачење које је извршено над Крсмановићем о чему ће вероватно више говорити његов бранилац, међутим кад га већ имамо може се рећи, наиме њега је вештачио исти лекар који га је истовремено и лечио. Исти неуропсихијатар. Неспорно је то из докумената, али нема потребе да сад то доказујемо. Суштински око других вештачења проведених у овом предмету који се сви могу свести на једну велику линију, вештачења, пуцања, повређивања и тако даље, рекао бих следеће: Тренутно стање са вештачењима је хаотично, нејасно, крајње компликовано. Наиме, нема нигде консеквентно и јасно проведеног поступка да се од почетка може разумети шта је вештачено, шта су резултати и тако даље. Полази се од неких полазних премиса које се не проверавају. Усмено обавештење, два хица, пушка и тако даље, то узимају вештаци из Немачке, па онда се на то наслањају наши вештаци, па се опет Немци враћају. Вртимо се у круг, из оваквог круга једини начин да изађемо је по мом мишљењу усвојити предлог за вештачење како је предложио колега Миливојевић од стране тима вештака, па да они законито, самостално, без сугестија проуче читав предмет па да они дају свој налаз. Због таквог стања са вештацима и вештачењима до данас имамо бројне, бројне околности које нисмо успели да разјаснимо. У почетку сам изнео ону ситуацију са повредама, односно улазним и излазним ранама различитих димензија. Говорио сам о два или о три хица. Посебно јасно, посебно за мене интересантно питање, како објаснити да је један једини метак погодио Веруовића, изгубио приближно 50% своје кинетичке енергије, ударио у ивицу зграде, имамо то означено и као траг број 10 и траг број 9. Неки дан смо видели ваљда како полицији и кад одговара, одбије се од тог зида па уђе унутра, ако је изгубио код Веруовића 50%, па мени би логично било да је и на зиду изгубио осталих 50% и да је ту пао. Не, он није пао, него је наставио унутра, па и унутра правио штету и тако даље. Немогуће је да једно тачно из једне пушке направи такву серију штете и то да не кажем у круг, али са таквим неким завијањима што мислим да по законима физике никако није могуће. О томе сам већ говорио и то ће ме прогонити док сам жив, да објасним било коме, сутра и деци и мојој и оштећених и окривљених да је Председник Ћинђић на штакама уназад се кретао и улазио на степенице. Такав налаз вештака је мени ментално неспојив и то никад нећу моћи да разумем. Да наведем и једну околност о којој се нисам раније изјашњавао, ал ево сад је прилика, па ћу се сад изјаснити. Вештак Костић тврди да је 12. марта 2003., дакле на дан атентата до касно у ноћ радио анализу чаура. Дакле, оне две чауре које су нађене на лицу места, те да је 13.3. рано унутру његов извештај већ био готов и

спреман и дат руководиоцима и да у том извештају стоји, биле су две чауре калибра 308 мм и тако даље. Дакле, он наводи да је он то сазнао касно у ноћ. Вештаци из Визбадена наводе да су они то током 12. усмено сазнали од неидентификованог извора из Градског СУП-а. Како су ови то знали, њихов проблем, једном ћемо утврдити. Међутим, овде се поставља једно интересантно питање везано за вештака Костића. Кад погледате сајт фабрике «Хеклер и кох», кад погледате њихове материјале, уцбенике и њихове и наше и било које друге армије, видећете свуда да се пушка «Хеклер и кох» Г-3 означава као пушка калибра 7,62 НАТО. Нигде не пише 308 или «Винчестер». Пише 7,62 НАТО. Ја сам сад имао времена, прегледао сајтове, прегледао много, свуда се помиње само као 7,62 НАТО. Шта је требало вештаку Костићу да не стави 7,62 НАТО, него да стави 308 «Винчестер». На први поглед рекло би се, па и није ту нека битна разлика или тако даље. Међутим, битна је. Зато што муниције 7,62 НАТО има стотине хиљада и милиони пушака разних произвођача и немачких и талијанских и француских и свих чланица НАТО. То је био стандардни метак НАТО Пакта док је постојао, као што је стандардни метак Вашавског пакта био 7 и 62 ВУ Варшавски уговор. Дакле, моје је мишљење да он није тек тако случајно навео 308 «Винчестер» јер је свесно хтео да сузи ситуацију у правцу само те једне пушке. Да је рекао 7,62 НАТО у игри би био много, много већи број оружја. Посебно је питање, ми смо сад имали недавно једног другог вештака, такође балистичара у предмету 3/04, где он тврди да постоје међународни програми рачунарски које је он добио мисли од америчке полиције или не знам од кога и да се у тим програмима налазе трагови које свако оружје оставља на чаурама приликом испалења, па тако има већине калибара и пиштољских и пушчаних и тако даље и тај вештак је у том поступку на бази тога каталога који је издала америчка полиција утврдио, молим вас, ја имам програм, изволте, погледајте програм па ћете на основу тога утврдити да је то баш тај калибар. Вештак Костић нам је рекао: Ја знам да је то тај калибар 308 «Винчестер» на бази мојих бележака и мог неког искуства. Молим вас, једно крајње, крајње субјективно утврђење. Да не говорим да је на Фрушкој гори нађена једна чаура и срећна је околност да је суд изузео тај доказ, односно да се на том доказу може заснивати пресуда, на тој нађеној чаури, да не говорим да смо имали овде фотодокументацију да се приликом налажења те чауре на данцету чауре, на оном месту где урада ударна игла види један траг рђе, озбиљан траг рђе, да не говорим да су приликом вештачења обе чауре сијају ко нове, да је онда питање које су те чауре сад вештачене и тако даље, и тако даље. Под 13) Колега Рашић је говорио о томе, па ја нећу понављати, али би моје само поједностављено питање у форми неке, неког подсетника за ваше веће било. Молим вас, може ли бити стицаја између дела како их оптужница наводи. Може ли бити стицаја или не. Моје је мишљење да не може бити

стицаја. Може то бити евентуално и споредно правно питање, али ја ево нећу даље да образлажем, колега Рашић је образложио. Моје је мишљење нема стицаја. Око оружја извршења рекли су већ и колеге и ја заиста не бих понављао, али бих само изнео следеће околности, мислим да они нису говорили о томе. Ми наиме до данас не знамо јасно и законито утврђено како је пушка којом је атентат пронађена, како је вештачена, како знамо да је то та пушка и како знамо да је то та пушка која је донета овде и показана нама. Да не говорим о две варијанте око пушке, што је колега Слободан Миливојевић детаљно образложио због чега је то одговарало да сведок Миленковић измени исказ и тако даље. Али имамо следећу ситуацију процесну, само ту тачку једну да осветлим. Истражни судија приликом налажења пушке каже децидирано и искрено по мом мишљењу, показана ми је пушка. Он ту пушку није ничим, апсолутно ничим идентификовао, ни пушка има број, нити пушка нема број, јер је број обрисан а налазио се ту, па се виде трагови груби, трагови фини или је откинуто или је овако или је онако, или на пушци сам видео на том и том месту неко парче да је нешто огребано, заврнуто, оштећено или било шта. Немамо дакле никакву констатацију истражног судије чиме би он ту пушку и ако је лаик, али је може описати као предмет са одређеним на пример оштећењима, па да каже има оштећења таква и таква и по томе је можемо идентификовати. Нама је донета једна пушка на главни претрес. Сведок Шаре који је погледао, рекао је, јесте, то је та пушка, те врсте, али он није могао да каже да је то баш та која је пронађена, поготово ни та која је била наводно код Улемека у стану и тако даље, и тако даље. Дакле, ми до данас немамо идентитет оружја, нити га је истражни судија утврдио, нити је то провлачено списима до данас, до овог тренутка. Дозволите ми само у најкраће да се осврнем на неке основне доказе проведене у овом поступку а који имају везе или боље речено, који би требали да имају везе са окривљеним Александром Симовићем и Милошем Симовићем. Ни из једног проведеног доказа не произилази да су они учинили било које дело које им се ставља на терет. Само секунд дозволите. Пре свега истичем да нема ни једног доказа, трага или индиције који би били материјалног карактера а који би повезали Александра и Милоша Симовића са делима која им се стављају на терет. Међу саслушаним сведоцима сарадницима, сведоцима сарадницима а и сведоцима нема ни једног јединог исказа, ни једне једине реченице која би у себи садржавала непосредна сазнања сведока сарадника о било ком делу Милоша или Александра Симовића. Тако нам преостаје само да у најкраће размотримо шта постоји од некаквих индиректних сазнања или боље речено да видимо уопште где се то Александар и Милош Симовић помињу. Поћи ћу некаквим редом, не по значају него и временски и тако ми се приликом рада уклопило. Пре свега постоји исказ Душана Крсмановића, исказ из истраге из средине маја 2003. године прочитан на

главном претресу 2004.. Анализирам овај његов исказ, уз претпоставку да је узет потпуно легално, да није било присиле, да Крсмановић није био тучен, посебно да је у време давања био потпуно нормалног менталног здравља као што је рецимо данас и тако даље. Морам да напоменем да у списима предмета постоји судско-психијатријски налаз за Душана Крсмановића, међутим он је из каснијег периода из почетка 2004. године, али се у том налазу анализира његово ментално здравље пре хапшења и од тренутка када је лекар почео да га лечи а почео је да га лечи негде, не мојте ме сад држати за реч тачно за датум, али негде од прилике 2 недеље иза давања његовог исказа код истражног судије. Дакле, у налазу се утврђује које све проблеме, ментална ограничења и немогућности размишљања и схватања и тако даље, имао пре хапшења и од тренутка лечења. Само дакле тај период у коме је саслушаван пред полицијом и у коме је давао овај свој исказ пред истражним судијом, он није обухваћен тим налазом. То је рецимо, врло интересантна околност, али да не дужим даље. Рекао бих само следеће: Вештаци су утврдили да је у периоду док је био на слободи конзумирао различите дроге, различите лекове, средстава за умирење и тако даље и тако даље и вештаци су неспорни у томе, да му је од прилике 2 недеље након, не мојте ме држати за тачан датум али, врло кратак рок, након давања исказа код истражног судије почета је једна врло сложена и тешка терапија антипсихотицима и то комбинованим лековима у врло великим дозама и тако даље и тако даље. Ми смо питали вештака како је то утицало на његове менталне капацитете, па каже са том терапијом сигурно да је онда био много нормалнији и да је онда могао да даје исказе. Дакле, ми тако можемо само индиректно претпоставити како је био у време пре те терапије. Занемаримо сад све то, па узмемо само тај његов исказ, да проверимо његов исказ, само пар кључних детаља. На пример, он наводи да је видео да су неке плаве комбинеzone, мисли на атентат, носили Константиновић и Симовић и да је том приликом видео и некакве перике и Душан Крсмановић наводи, цитирам: «Црну перику ставио је Аца а смеђу Нинослав». Молим вас, ено га Александар Симовић, он је црн човек, 2003. је био још много црњи и са много више косе, него данас. Зашто би црн човек стављао црну перику, или кад описује сам догађај око атентата, Крсмановић доста хаотично, али да не улазим сад у све то описује да је наводно Милош Симовић требао бити на Топчидерској звезди па да отакле јави када је Председник Ћинђић кренуо и тако даље и тако даље. Кад смо већ код тога, морам се вратити на МУП. Ми до данас немамо реконструкцију кретања Председника Ћинђића на дан убиства. Куда се он то кретао, којим путем је он дошао до Владе Србије, да можемо проверити на пример и овакве наводе. Шта је то СУП радио. Зашто то СУП до данас није урадио, али није важно, вратимо се на Крсмановића. Он за себе каже – прво је имао задатак да буде код Аутокоманде, па се

онда померио да буде на углу улица Кнеза Милоша и Немањине код аутобуске станице изнад Кнеза Милоша према Славији и тако даље. С тим, да цитирам његов исказ – «нисам носио било какво оружје и не знам каква ми је била улога». Ја сам склон да верујем да је ово рецимо истина и да је ово аутентично. Дакле, није носио оружје и не зна каква му је улога. И он сада даље описује да наводно јављали су му се Милош Симовић који је рекао – «ево га», не објашњава се ко и шта, а затим га је поново звао Александар Симовић, мисли се на мобилни телефон, који је рекао – «ево га, ево га», након тога је Душан Крсмановић чуо два пуцања и отишао. Е сада имамо једну гомилу нелогичности. Да је Крсмановић имао некакву улогу да пуца, да штити, да нешто реагује, да делује, онда би било логично да му се јавља. Онда би требало да се каже – јесте, ево га, сада ти преузми, заузми, изађи, ми ћемо бежати, овуда, онуда и тако даље. Не. Он нема оружје, нема никакав задатак, а њему се ова двојица наводно јављају. Посебно, шта је то садржина тог јављања? Ваљда да му врше радио пренос или не знам ни ја. Не виде се никакве логичке везе или мотиви да баш њему који је на аутобуској станици у центру града, без оружја и без задужења да му се било шта јавља. После тога иде његова даља прича. Сазнао је од Нинослава Констатиновића неке околности извршења и тако даље и тако даље. Не желим то да коментаришем, јер он сам човек наводи тамо да је то чуо од Констатиновића, па је то из друге руке, рекла, казала и тако даље. Међутим, има једна још околност у његовом исказу на коју морам да се осврнем. Он наиме тврди да су Аца и Нино носили пиштоље када су ишли са Звезданом, а да им је задатак био, цитат – «да Нинослав запуца, ако неко запуца за њих да узврати пуцањ», страна 6 транскрипта у дну. Дакле, по његовом исказу и Аца и Нинослав носе пиштоље, а задатак је само Нинослава, да Нинослав пуца ако дође до нечега. Ствар је наиме једноставна. Александар Симовић никада није носио било какво оружје, ни пиштољ, ни пушку није употребљавао. Није служио ни војску, није ни у којој прилици покушавао да научи било шта око оружја и логично је да Александар није ни носио оружје, није ни био тамо, а посебно нема говора да га је употребљавао. Сведок сарадник Миленковић овде даје различит исказ, на то ћемо се вратити. Он тврди да је само Нинослав носио пишто, али ево, тачности ради, истинитости ради, морамо ово да анализирамо. Сведок сарадник Вукојевић саслушан је у нејавној седници, па нећу анализирати његов исказ да не компликујем много поступак, с тим да бих рекао само укратко – то што је он изнео нема било какве везе ни са Милошем, ни са Александром Симовићем, ни са делима која им се стављају на терет, а по мом скромном мишљењу то што је он рекао нема никакве везе ни са предметом овог оптужења о коме данас расправљамо. Сведок сарадник Сувајџић такође је саслушан на нејавној седници, па нећу за ову прилику анализирати било шта од онога што је изнео, осим да није изнео било какве конкретније податке

који би потврђивали оптужницу, ма у чему везано за Милоша и Александра Симовића. Колега тужилац је у својој завршној речи општински анализирао шта је Сувајцић рекао, навео и тако даље, и тако даље. Ја нећу тражити искључење, нећу се враћати на то, јер мислим да нема потребе, међутим има једна реченица код сведока сарадника Сувајцића и ја ћу ту једну једину реченицу цитирати у целости, јер та реченица нема никакв доказни значај, није процесна, није везана за чињеницу, то је само неко његово осећање и тако даље. Мислим да је врло вредна и да заслужује своје место и да ће га имати и у овом предмету, а и у историји правосуђа. Наиме, Сувајцић је на дан атентата 12.03. био негде одсутан, па су му рекли да дође код гаража, и тако даље, па је он дошао код гаража и сада Сувајцић наводи цитат – «јасно ми је било да оно што је требало да се деси, да се десило». Молим вас, мислим да ће ово ући у правну историју како сведок сарадник објашњава ток кривичног дела за које се овде људима суди. «Јасно ми је било да се десило оно што је требало да се деси». Може ли се ишта уопштеније од тога рећи и замислити. Мени уопште није јасно како му је пало ово на памет, али сам цитирао буквално од запете до запете. И да не би било сумње шта је он знао или није знао, он даље каже, цитирам га даље – «увече сам чуо на ТВ шта се десило». Молим вас, и он има статус сведока сарадника у предмету убиства председника Ђинђића. На које околности? На то што му је било јасно да се десило шта је требало да се деси и што је чуо на телевизији шта се десило. Нисам мислио оволико да замарам суд са овим, али мислим да се стварно ради о детаљу који ће нам ући у историју. О сведоку сараднику Сувајцићу више ни једну једину реч, осим реченице коју је изговорио брат покојног Лаиновића у предмету К.П.3/04, дакле брат који је саслушан у својству оштећеног, човек који има и те како разлога да буде против окривљених, и те како разлога да буде на истој страни где и сведок сарадник и тако даље. Он сам, без питања суда или странака у поступку, рекао је – «Сувајцић, за довољну количину новца он ће се и породити». Ја заиста томе намам више шта да додам. Сведок сарадник Љубиша Буха, нема ни речи око атентата, јер вама је познато, он је би одсутан из земље, ништа није знао, код њега нема никаквих околности које би се односиле на Симовиће. Сведок Шаре такође нема ни речи ни о Александру, ни о Милошу. Тако се поставља исказ сведока сарадника Миленковића као врло интересантан за ову прилику, јер он на пар места помиње и Александра и Милоша. Код догађаја око Лимеса он помиње да је наводно Звездана Јовановића и Милета Луковића, да их је наводно возио Влада Милосављевић или Аца Симовић. Дакле, у форми те нека алтернативе он чак и не зна ни ко је, ни шта је и тако даље. Одприлике да је тако некако било. Што је рекао колега Рашић – и остали. Везано за Милоша Симовића и ситуацију код Лимеса до данас на жалост, нисмо утврдили је ли он уопште упалио тај камион, је ли га возио, ако га је возио где га

је возио, где је ишао са њим, да ли је уопште ишао ауто-путем, где га је ставио и тако даље. Тако да око самог тог Лимеса и догађаја око тога од сведока сарадника Миленковића нема никаквих релевантних околности које би се односиле на Александра и на Милоша. Међутим, шта сматрам битним? И молим суд да обрати пажњу на тај детаљ из његовог исказа. Страна 16 транскрипта од 23. новембра 2006. године. Он наводи, Миленковић, да је после догађаја код Лимеса био ухапшен, приведен у станицу полиције и да су ту дошла двојица припадника БИЕ. И сада он наводи шта је он разговарао са њима и каже, да му је наводно један од тих припадника БИЕ рекао, цитат – «је ли познајеш Легију?. Ја сам рекао да не познајем. Је ли га ви познајете. Шта мислиш сада када нам Легија заупца золама у аутомобил. Ништа. Ја сам ћутао». Молим вас? Ако је ово истина, него ако је део од овога истина, па шта је та БИА радила, шта је полиција радила ако је имала изблиза оваква сазнања или овакве сумње? Шта је то радила? Што није истог дана ухапсила и Легију и било кога ко је у вези са њим и тако даље. Нешто ту није у реду или сведок сарадник произвољно наводи да да би више нешто, не знам ни ја шта, или БИА флагрантно не поступа, а морала је да поступа у овој ствари. Што се тиче самог атентата, Миленковић на страни 23 у дну и на страни 24 помиње улогу Милоша Симовића и наводи, сматрам овај део значајним за улогу Милоша Симовића и због тога сам слободан да га наведем суду, цитат – «што се тиче Милоша Симовића његов задатак је био, пошто Душан Спасојевић да се не би чуо са свима нама, да се не би компромитовао преко телефона, он је дао задатак Симовићу, тачније он је њему издавао наређења како и шта, а Милош Симовић је онда другим члановима шта и како да раде» и у наставку каже Миленовић цитирано – «није Милош Симовић могао сам да изда нешто, неко наређење, значи искључиво преко Душана». У почетку је било мало компликовано, нисам баш ово све могао да разумем, у чему је то смисао, зашто се баш Душан одлучио за Милоша да то Милош преноси и тако даље и тако даље, међутим одговор се крије у самој оптужници. Погледајте оптужницу. Погледајте оптужницу и видећете да је Милош апсолутно најмлађи окривљени у овом предмету и очигледно је ту Душан Спасојевић њега третирао као потрчка или као курира или му давао такав неки значај да преноси његове идеје и његове команде. Око стана у Борчаниновој и Миленковићеве приче како је ту било и све, није вредно трошити ни време, ни речи, ни било шта јер смо саслушали сведоке који су јасно ту објаснили да никаквих долазака у стан код баке није било. И не да није било, него да није могло бити, да је бака непокретна, да није могла да приђе до врата стана и тако даље и тако даље. Скренућу вам пажњу на исказ Миленовића са стране 28 транскрипта, где он наводи да су наводно Звездан Јовановић, Нинослав Констатиновић и Аца Симовић долазили у канцеларију у ул. Адмирала Гепрата и тако даље. За разлику од Крсмановића, он не наводи да је Александар Симовић носио било

какав пиштољ и да је имао било какав задатак да са наводним пиштољем било шта ради, у смислу да треба да некога штити и тако даље, већ Миленковић наводи, цитат – «задатак Сретка Калинића и покојног Милета Луковића Кума је био да они чувају одступницу Звездану Јовановићу и њима у канцеларији горе ако случајно дође до нечега, да полиција нешто покуша, да они припуцају одатле на полицију. Они су били наоружани калашњиковима». Дакле, Миленковић тврди да су ова двојица Калинић и Вуковић са оружјем ту негде требали да чувају одступницу. Касније Миленковић то образлаже да он све то зна, јер је он лично брусио бројеве са калашњикова, да је тај калашњиков предао Калинићу и тако даље. Међутим, цела ова епизода до данас нити је расветљена, нити ближе објашњена, тако да имамо један његов исказ, али можемо рећи он прилично виси у ваздуху, није јасно, није доведен у везу са осталим чињеницама и околностима. Да закључим дакле око самог атентата и онога што Миленковић зна о атентату. На страни 32 транскрипта од 23. новембра 2006. године, је суштина онога што Миленковић непосредно зна о атентату. Он наводи да је иначе тих дана био у штету, око атентата и образлаже то, због Лимеса није смео да се појављује и тако даље, био је у штеку и није имао довољно контаката и тако даље и углавном ту је био. Али зна да је на дан атентата било следеће, цитираћу га од речи до речи – «Душан Спасојевић се вратио око дванаест до један сат. Каже, сада ћемо да видимо шта смо урадили. Палио је телевизор. Ја тада нисам знао шта се тачно дешавало». Његова је реченица да кад Душан Спасојевић пали телевизор, ј»а тада нисам знао шта се тачно дешавало». То је његов исказ. Молим вас, исто као и за Сувајџића, може ли неко да буде сведок сарадник са оваквим исказом на околност убиства председника Ђинђића. «Ја тада нисам знао шта се дешавало». Е касније је он расветлио, и опростите да не будем саркастичан, али је касније он реконструисао, па је читао, па је читао, па је читао, па је дошао до тога шта се дешавало. Па прво није добио статус, па је онда још читао, читао, па је онда добио статус. Знате, проблем је са Миленковићем страشان у томе што шта год га питамо – «тако знам, то ми је рекао покојни Душан Спасојевић. Знам, то сам видео код покојног Душана Спасојевића. Знам, то сам видео са Луковићем» и тако даље. Нека ми буде дозвољена дигресија само да би смо боље разумели какве изворе сазнања има пред судовима у Србији када се суди парница око међе, око међе, да ли је међа овде или онде између две њиве, па судија пита на пример тужиоца - «је ли бре одакле ти знаш да је међа баш ту». Он каже «знам, рекао ми покојни Драгиша и покојни Тиосав», па судија онда каже – «стани, је ли имаш ти неког живог сведока», па каже – «имам, Бог ми је сведок». Ја се заиста извињавам свим присутнима, поготову Хришћанима што на овај начин помињем Бога, али слушајући Миленковића ја сам се стално сећао те епизоде из спорова око међе. «Змам од покојног Душана Спасојевића, од

овог покојног» и тако даље и онда каже – «јесте, био је и Легија». Ја гледам Улемека, гледам како се мршти, стишће зубе и ћути. И шта да ради. А он све зна од покојника. По мом мишљењу ни један од до сада набројаних сведока сарадника није извео, не околност, не чињеницу, ма индицију, доказчић неки мали, о томе шта се дешавало везано за убиство Председника Ђинђића. Зашто им се даје статус? Апсолутно не знам. Чули сте њихове исказе. Како базирати одлуку на таквим њиховим исказима мени није јасно. Тако се као једна околност круцијалног значаја намеће околност ткзв. изјаве коју је Звездан Јовановић дао пред полицијом, о чему је колега Вукасовић много говорио и ја заиста нећу да се враћам на то. Ја бих само ту изјаву осветлио из једног другог угла. Узмимо да је та изјава дата законито, процесно све у реду и тако даље, претпоставимо. На страни 3 те изјаве наводи наводно Звездан Јовановић, Шкенета, па га новоди по имену и презимену, па наводи кума Луковића по имену и презимену, па наводи Душана Спасојевића по имену и презимену, па Рају Божовића, па Жику Ивановића, па Улемека на више места и по имену и презимену и тако даље. И она на једном месту наводи да је са кумом Луковићем дошао још један човек, Звездан Јовановић наводно тврди, цитат – «знам лик, Миша се зове». Молим вас, каква је то идентификација или одређење – Миша се зове. Иначе, опште позната околност да је тај Миша заиста један редак надимак код нас у Србији. На страни 4 истог записника опет се помиње један број лица које је Звездан Јовановић наводно идентификовао, помиње нека лица, опет по имену и презимену, али сад помиње и Ацу и Мишу, без икаквих ближих одређења. Може се сасвим дозволити да онај ко даје изјаву не зна име, не зна презиме, не зна ближе околности. Међутим, полицајац који је два дана радио у полицији зна кад чим чује такав исказ, Аца, Миша и слично, седне па га запита – стани, можеш ли да ми објасниш ко је тај, мали, висок, мршав, стар, дебео, млад, плав, црн. Било шта. Дај ми неке околности с ким се дружи, какав је, који ауто вози, било шта, да могу макар да га одредим. Свега тога у овом исказу нема. Апсолутно свега тога. Колега Вукасовић је говорио о пушци и то сматрам једним флагрантним прекршајем полицијских правила рада. Наиме, за свако кривично дело убиства увек се зна ко је извршилац, ко је оштећени и шта је срдство извршења, наравно и мотив, али хајде мотив да се занемари. Секретарица у свакој полицији, када би се поднела ова изјава какву је Звездан наводно написао, секретарица би рекла инспектору који је поднео, рекла би му – иди бре, врати ово назад, допуни, немој да ти се шеф смеје, немој да ти се у тужилаштву смеју. Ако си навео Аца или Миша, наведи који су. Ако си написао – пушка, па напиши која је то пушка. То би му секретарица рекла пре него што уопште дође до начелника. Да таква изјава буде аутентичан документ? Не знам, ја сам само тридесет и нешто година у правосуђу и читао сам којешта и из полиције и из других служби и тако даље, мени је то апсолутно

незамисиво. Дакле, ја не видим да изјава Звездана Јовановића може на било који начин да се односи на овде окривљеног Александра или Милоша Симовића. Посебно морамо потенцирати следећу околност. Наводно у тој изјави да је тај Аца кога он помиње ишао са њим у канцеларију и да је наводно носио пушку. Дакле, тај Аца би према тој изјави требао да има некакав значај. Није то тек неки Аца са улице, то је неко ко је близу њега и управо то би морао бити разлог више да полицајац који узима изјаву каже – еј, стани тај ти је врло близак и врло значајан. Ко ти је тај Аца. Стани, опиши га, наведи га. Зашто каже за овог Нинослав Константиновић, а овога тврдиш као Ацу. Да не трошимо даље време на то, рекао бих следеће. Суд је донео решење о томе да се из списка изузима онај филм који је полиција снимила код Лимеса и на Фрушкој Гори. Моје је тумачење ЗКП-а да се на бази таквог изузетог доказа, да се на тако изузетом доказу не може базирати осуђујућа пресуда. Међутим, закон дозвољава да се на бази таквог доказа могу разјаснити неке околности које иду у корист окривљенима, односно ослобађајућа пресуда се може донети и на бази тако изузетог доказа. То је моје тумачење. Ја морам рећи да је у том филму у 15-том минути и 21-вом секунду према ознаци са самог филма, када је упитан Звездан од стране полицајца – Аца, Миша и тако даље, да ли ти познајеш та лица, Звездан је одговорио, цитирам – «Ја не знам те људе». Дакле, на филму одговара – не зна, у изјави – зна, и так даље, да не трошимо много време на то. На крају свега, има ли уопште непосредних доказа који терете Милоша и Александра Симовића у овој правној ствари. Очигледно је да их нема. Има ли посредних доказа? Нема ни њих, осим ако суд не буде ценио оно што сведок сарадник Суваџић, који децидирано тврди – десило се оно што се требало десити, он то зове прича, а сведок Миленковић у време после атентата ништа није знао о томе тврди – било је речи. Дакле, ако узмемо то – била је прича или било је речи, па на бази тога базирамо судску одлуку. Размотримо најкраће околности које утврђују где је Александар Симовић заиста био 12.03.2003. године. Ми смо овде саслушали двоје људи, електричара и куварицу на околност да је он тога дана био у стану своје супруге изнад ресторана у Земуну и тако даље. И они су људи изнели све те околности које су знали о томе и тако даље. Питање је касније јавног тужиоца било – због чега те околности нису изнете раније. Ја вас морам подсетити да је сам електричар рекао – «ми имамо комшију милицајца, ту код њих негде у близини и ја сам био на слави код комшије милицајца и пред гостима на слави сам му причао, ја електричар, видео сам тог 12.марта Симовића у том стану и то је милицајац слушао и људи на слави» и тако даље и тако даље. Дакле, он је неуко причао оно што је знао и раније. Мајка и супруга окривљеног Симовића су исто то изнеле милиционарима који су долазили да врше, односно припадницима УБПОК-а који су долазили да врше претрес у стан који су користили Александар и Милош Симовић.

Исте те околности где је 12-тог био Симовић и тако даље и тако даље. Тужилац је поставио још једно питање – ако Симовић тврди да је тога дана био свестан, јер га је Милош обавестио о томе шта се десило, да ће морати да иде на информативни разговор, због чега није отишао и тако даље. Колега Рашић и ја смо имали сличан разговор са Александром Симовићем на ту тему у затвору, где нам је Александар Симовић децидирано рекао – «Па јесте ли ви луди, какав информативни разговор, па ја сам исто вече већ био на потерници. После пар дана када сам видео како су убијени Душан Спасојевић и Луковић, каква предаја и какав прилазак полицији? Бежао сам главом без обзира. Какви информативни разговори». То је логика одбране. Мени је жао што нисмо саслушали преостале сведоке на исту ову околност, дакле где је био Александар Симовић 12.03., посебно човека из Чачка који је сасвим случајни познаник и мислим ода он заслужује да буде саслушан и ја не знам, нисам сигуран да ли је колега Рашић процесно предложио, али ја у овој прилици процесно предлажем да се саслушају сви сведоци које смо предложили у нашем поднеску од 22.03.2007., а који до сада нису саслушани у овом поступку, а на околност тога где се Александар Симовић налазио 12.03.2003. године. Предложили смо такође и саслушање још неких лица и користим ову прилику да поновим њега, посебно ткзв. Шефкета, Матић Зоран. То је лице кога је поменуо и Миленковић и Александар Симовић, а на околност тога да је то лице да је то лице које је долазило током бекства и Миленковића и Александра Симовића у породицу Александра Симовића да тражи новац за Миленковића, како би Миленковић у том случају да добије новац изменио исказ у погледу Александра и Милоша Симовића. Остајем у свему код доказних предлога које је предложио колега Миливојевић, посебно код предлога за поновљено вештачење, посебно код предлога за реконструкцију.

Председник већа: Нисам Вас само разумела, је ли то предлагете отварање главног претреса или за неки други поступак?

Адв.Желимир Чабрило: Тако је. Нема другог начина него да се поново отвори главни претрес, па да се с тим настави. С тим да посебно инсистирам, исправљам се, није колега Миливојевић предложио реконструкцију. Вештаци из Вис Бадена су предложили реконструкцију. Није битан језички стил – морала би, требала би, била би корисна. Они су је први навели у свом првом налазу, а ми браниоци смо се само придружили ставу вештака из Вис Бадена. На крају само пар речи око личности Александра и Милоша. Обојица до сада неосуђиван. Александар никада у било ком својству није осуђиван. Милош једном као малолетник, али није осуђен него му је изречена нека мера, ја сада немам, јесте, васпитна мера појачаног надзора. Обојица су били онда

млади, а и данас су млади, посебно Милош – екстремно млад. Не бих даље говорио о томе, рећи ће нешто и Александар Симовић око свега тога. Да закључим. Колега Вукасовић је у свом предлогу за ово веће инсистирао на законитости. Мени се то чини као једини исправан и логичан и разумљив став, не само за нас, за присутне у овој судници, него за будућност. За све оне који ће некада читати ово што смо ми овде радили. Мени лично жао је што овај претрес и овај предмет завршавамо у овој ситуацији, у овој тачци, а истину до данас нисмо утврдили. Жалим и због себе и због будућих поколења. Нећу знати шта да им кажем ако ме икада ико буде питао о томе. Ето то је све.

Председник већа: Хвала.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес.

Наставак главног претреса је 26.04.2007. године, у 09 сати и 30 минута.

Наставићемо са изношењем завршних речи браниоца, како је то и предвиђено оним редом како је до сада било излагање у односу на оптужене, како се налазе на оптужници, па дајем наредбу Управи Окружног затвора да се и на следећи претрес доведе опт.Улемек Милорад.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА